

Vladimír Vachek

Matné světlo



Matné světlo

--- | ---

Žárovka v digestoři, potměšlá nánosem z výparů jídel, vykrajuje z noci mikrosvět neumytého nádobí. Zbytek kuchyně se ztrácí ve stínu, jímž probleskují jen odrazy světla na okenním skle. Za stolem sedí žena v noční košili a podpírá si jednou rukou o stůl hlavu s rozcuchanými vlasy. Pomalu míchá stydnoucí kávu v půllitrovém hrnku a hledí do matného světla. Její myšlenky se toulají tak daleko, že žádnou nemůže uchopit. Upadá do dřímoty. Náhle jí sklouzne loket se stolu. Žena sebou trhne až vyšpláchne káva na stůl. Vzdychne, a pak usrkne kávu z hrnku. Zamračí se. Káva je už skoro studená. Ještě jednou se napije, pak zbytek vyleje do dřezu a zase usedne za stůl. Zadíává se zase do matného světla.

„Jak dlouho už tady na té plotně vařím?“ přijde jí náhle na mysl. „A nikdy mi nenapadlo tu žárovku očistit. Možná mi to matné světlo vyhovuje.“

Vypne světlo v digestoři a po tmě se šourá do ložnice. Ulehne do postele, z níž přede dvěma hodinami vstala, zavírá oči a doufá, že ta dřímota, která na ni padla v kuchyni, přijde za chvíli znovu. Vědomí ale neodchází. Jako by se roztrhané myšlenky natěsnaly do bubnu pračky a tam se spolu převalovaly, míchaly a jako vetché prádlo

trhaly na stále menší kousky. Dlouho to trvá, než se rozmělní natolik, že ji obestře mráкотný spánek.

Slunce se prodralo staženými žaluziemi a paprskem pošimralo nateklá oční víčka. Žena sebou trhla a vyskočila z postele. Pak si ale znovu sedla na postel a v obličeji se jí rozhostil prázdňý výraz. Je přece sobota, do práce nemusí. Vlastně nemůže. Ráda by šla, ale dnes nemůže. Čeká ji prázdňý víkend, víkend stejný, jako desítky, stovky víkendů, které zmizely v minulosti a které teprve přijdou, a z nichž si nic nezapamatuje, protože není, co si pamatovat. Jsou jako bezejmenné vlny oceánu. Jenže plavat v nich nelze. Připadá si, jako by ležela na mělkém dně a před očima se jí míhají jen světla a stíny, které tvoří sluneční svit na hladině. Položila se zase na záda a zírá do stropu.

Vzpomínky. Jsou to jen kratičké kousky toho, co prožila, nebo jen obrázky – jakoby fotografie pořízené s bleskem při dávném ději, z něhož už si skoro nic jiného nepamatuje. Skutečné prožitky se mísí s představami a sny, které někdy ve vzpomínkách vystupují živěji než to, co skutečně prožila. Tyhle střípky se rozsypaly v čase a to, co bylo dávno, je včera, a včerejší děj zapadl do minulosti.

Když se ale soustředí, tak některé ty střípky spojí. Zdá se, že příběh, který z nich vyplouvá, je bezvýznamný a spíš představuje pocit – krásný nebo nehezky. Proč si ale právě tohle pamatuje, když významné události v životě často nespojí s žádným obrázkem? Jsou jen jako poznámka v kalendáři. Datum a informace. Nic víc.

Jak daleko sahá její paměť? Který z těch střípků je nejstarší? Psychologové tvrdí, že děti si nepamatují nic, co bylo dříve, než dosáhly věku čtyř let. Ale asi jsou tam i starší střípky.

Počůrala se v posteli a plakala, protože jí to strašně studilo. Měsíc jasně svítil oknem a rodiče tam nebyli. Neví ani, jak to dopadlo, střípek se odlomil. Kdy to bylo? Postýlka měla ještě ohrádku.

Hraje si se třemi medvídky. Vybavuje si, jak vypadali a jak je posadila.

Stojí s dědečkem u železničního viaduktu a kouká na projíždějící vlak.

Jde za sáňkami, které dědeček táhne do malého kopečku za čínžákem.

Sedí s maminkou u přístřešku nad lesním pramenem a poslouchá zurčení vody a bzučení čmeláka. Kolik jí tenkrát mohlo být. Nejvíc ty čtyři roky, pak už do Mariánských Lázní nejezdily.

Probudí se z mdloby a neví, jak se ocitla v neznámém pokoji. Pak zase kouká z okna infekčního oddělení nemocnice na rodiče a pláče, že chce domů. Když se uzdravila, tak jí řekli, že byla osm dní v mdlobách při současné encefalitidě a hepatitidě. Tyhle události už ale mají záznam v kalendáři. To už jí bylo pět let.

Pak stěhování do nového bydliště a škola. Ani z té doby těch snímků není mnoho. Jsou to jen bezvýznamné okamžiky ve škole, na ulici, doma. Jakoby nosila fotoaparát, který v nestřeženém

okamžiku cvaknul, aniž by věděla proč. Doma jí říkali Katko, ale kluci ze třídy na ní volávali Káčo a tím jí někdy zlobili. Však taky občas některého plácla, ale většinou jí ten protiva uhnul a ona mávla jen do prázdna.

Život se jí změnil od chvíle, kdy dostala mobilní telefon. Dost dlouho trvalo, než si ho vytrucovala. Když ale táta zjistil, že už je ve třídě skoro poslední, kdo ho nemá, tak se zlomil a koupil jí ho. I když to nebyl zrovna nejvýkonnější typ, mohla na něm hrát hry sama nebo i se spolužáky, spíš proti nim. Ve třídě se pak o ničem jiném nepovídalo, než kdo koho porazil a které nové hry se objevily.

Po čase se ale hry omrzely. Zajímavější se ukázalo chatování. Využívala každou volnou chvíli na konverzace, nejdříve s kamarádkami. Postupně se ale začali mezi kamarády objevovat i kluci. Táta ji zrazoval od kontaktů s kluky, které nezná, tedy které nikdy osobně nepotkala. I když jí připadali někteří kluci vtipní a inteligentní, byla opatrná a nic jim na sebe neprozradila. Když ji některý pozval na rande, dlouho to odmítala, styděla se. Kamarádky se jí smály, ale jí to tak moc nevadilo. Nemyslely to zle, spíš ji hecovaly.

Pak si ale začala dopisovat s klukem, který ji opravdu zajímal. Jmenoval se Kamil. Několikrát s ním mluvila telefonem, a nakonec si smluvili schůzku. Navrhoval setkání v parku, ale to odmítla. Sešli se na nároží rušných ulic a proplétali se mezi ostatními chodci, kteří šli po chodníku.

Nebyl žádný playboy, ale byl i zjevem sympatický. O něco vyšší než ona, delší tmavohnědé vlasy se mu trochu vlnily, patka mu občas padala na pravé oko. Neholil si rašící vousy, které mu jednotlivě vyrážely na bradě. Bylo mu čtrnáct let, o rok víc, než jí. Rozložená ramena dávala tušit, že je zvyklý fyzicky pracovat, nebo pravidelně posiluje.

Prohlížel si ji přimhouřenýma modrýma očima zasazenýma pod výrazným obočím. Na rovném nose i na krku měl několik menších akné. Mutující hlas byl trochu směšný, ale ona se smála skoro pořád, takže to nebylo nápadné.

Zdalo se jí, že je přesně takový, jak si ho představovala, i když si ho vlastně před prvním setkáním vůbec nepokoušela přesně představit. S překvapením zjistila, že se vůbec nestydí, když si ji prohlíží. Za chvíli ji uchopil za ruku a ona se neodtáhla. Jak šli, pozvolna se k sobě přibližovali, až se dotýkali rameny. Přes tenká trika, která měli na sobě, cítila jeho teplou kůži a líbilo se jí to.

Jak šli po chodníku dál, lidí kolem ubývalo, až se nakonec přece jen octli v parku. Ani tam ale nebylo liduprázdno a ona se přistihla, že jí ti kolemjdoucí začínají vadit, aniž věděla proč. Když ale šli takhle už dlouhou chvíli, náhle ji objal pravou rukou kolem ramen, levou jí přitiskl hlavu k sobě a políbil ji na ústa.

Dnes by řekla, že to byl jen letmý polibek, ale tenkrát ji to vzalo. Strnula jako opařená, pak se mu vyškubla a utíkala cestou, kterou

přišli. Uvědomila si ale, že kdyby ji opravdu nechtěl pustit, tak by se mu nevytrhla.

Ohlédla se. Kamil rychlou chůzí spěchal za ní, ale neběžel. Kdyby chtěla, tak mu lehce utekla. Ale ona najednou nechtěla. Zastavila se, zadívala se na něj a rozplakala se.

Došel k ní a okrajem trika jí otřel slzy. Ona se na něj plaše usmála a pak mu položila hlavu na prsa. Chvilku tak stáli a pak ji pohladil zlehka po vlasech. Objal ji kolem ramen a v padajícím soumraku ji doprovodil až domů.

Tak tenhle zážitek si už pamatuje vcelku. Jak spolu šli ztichlými ulicemi, připadalo jí, že se vznáší nad zemí a přála si, aby ta cesta domů byla co nejdelší. Nakonec se ale ocitli před vrátky a oba věděli, že se musí rozloučit. Podívala se mu do očí, povyskočila si a líbnula ho na rty. Pak se otočila, rychle proklouzla vrátky a doběhla ke dveřím. Než za nimi zmizela, poslala mu ještě vzdušný polibek a zamávala.

Když za sebou zabouchla dveře, opřela se o ně zády a čekala, až se jí uklidní bušící srdce. Pak zamířila do koupelny a několikrát si opláchla obličej studenou vodou. U večeře na ní asi bylo vidět, že se něco přihodilo, ale rodiče se nevyptávali. Byla jim moc vděčná. Pak si lehla do postele, koukala do stropu a svoje první rande si znovu vychutnávala sladkou vzpomínkou.

A teď také leží a kouká do stropu, ale tu dávnou vzpomínku si vychutnala, i když už je to tak dávno, kdy dostala ten první polibek.

Zvedne se z postele a převlékne se do tepláků. Mýt se asi nebude, i když se jí zdá, že už trochu smrdí. Jí to nevadí a nikdo jiný to stejně neucítí, protože za celý víkend nikoho nepotká. Nebo že by přece jenom vyrazila na procházku, nebo do hospody? To se uvidí. Kdyby, tak se umyje, než půjde.

S Kamilem chodila půl druhého roku. Chodili spolu do kina, na koupaliště, do ZOO i botanické zahrady, v zimě bruslili. Dvakrát byli s rodiči lyžovat, ale vždy jen na jeden den, na noc se vracel každý domů. Když bylo na jaře hezky, chodili na dlouhé procházky. Od letmých polibků přešli k vášnivému líbání, ale nic víc mu nedovolila.

Pak se Kamil s rodiči někam daleko odstěhoval. Několikrát ještě chatovali, ale za nějaký čas se odstěhoval i do říše vzpomínek. Kde je mu dnes konec?

Odejde do kuchyně a rozhodne se, že alespoň trochu uklidí. Napustí do dřezu vodu a přidá trochu Jaru. Utře pobryndaný stůl i loužičku na podlaze houbičkou na nádobí. Pak umyje těch pár kousků nádobí, které našpinila za celý týden. Bylo to jednoduché. Ke studené snídani i večeři používá stejné nádobí, jen ho někdy opláchne. Jen jednou nebo dvakrát v týdnu ukuchťí něco jednoduchého k večeři. A na teplý oběd chodí s kolegy ze zaměstnání do restaurace.

Ještě, že alespoň v zaměstnání musela trochu přemýšlet a občas pohnout kostrou. Zadarmo by jí neplatili a peníze přece potřebovala. Kdyby toho nebylo, asi by se už propadla sama do sebe. Takhle cítí,

že nějakým způsobem žije, i když to vlastně nemá cenu. Někdy jí bylo divné, že ani nemyslí na to, že by to nějak rázně ukončila. V podvědomí asi měla, že vlastně ani to by nemělo cenu. Tak pluje životem dál, i když v podmínkách mentálního existenčního minima.

Když jí bylo patnáct, nastoupila na strojařskou průmyslovku. Učení jí potíže nedělalo, proploovala hladce, i když nepatřila k jedničkářům. Ne, že by se někdy nenadřela, učitelé na nich vyžadovali hodně rýsování a dost vlastností materiálů se museli naučit nazpaměť. Ale volného času bylo i tak dost.

Ve třídě bylo jen pět holek, které ale, až na Alenu, neměly její krevní skupinu. Takže se s Alenou zapojily do klukovského kolektivu. Chodily s nimi plavat, hrály volejbal a fotbal, občas spolu zašli do „jejich“ hospody, kde jim v salonku tajně nalili jedno nebo dvě piva. Kluci se někdy na jejich účet bavili, ale nikdy to nepřesáhlo únosnou míru. Ostatně jim to s Alenou oplácely, takže si nezůstali nic dlužni. K žádnému intimnímu styku mezi nimi nedošlo, ve třídě se to jaksi nehodilo.

O panenství přišla na tělovýchovném soustředění. Na kanoistiku jich chodilo ze třídy jen pět, na soustředění bylo víc kluků z jiných škol, někteří i starší. Někteří brali sex jako součást tělesné výchovy, a tak atmosféra byla dost uvolněná. Asi jí zapracovaly hormony, a když se jí jeden z kluků líbil, nechala se od něj opečovávat tak dlouho, až skončili v posteli. Sice ji mrzelo, že se od ní po několika

dnech odpoutal, ukápla jí i slzička, ale přežila to bez duševního traumatu. Ani si nepamatuje, jak se ten kluk jmenoval.

Napustí vodu do elektrické konvice, zapne proud a otevře skříňku s krabičkami ukrývajících čajů. Který si vybere? Na co má chuť? Nakonec zavře oči a poslepu hmatne až dozadu mezi krabičkami.

„Hmm, zázvorový. No ten jsem nikdy neměla ráda. Ale třeba se mi od té doby změnila chuť.“ Hodí jeden sáček do hrnku a zalije vřelou vodou. Pak vloží chléb do toustovače a otevře lednici. Zírá do skoro prázdného prostoru, kde se krčí kousek sýra, na němž vyskakují zelené chomáčky plísně. Ještě že tu je aspoň nějaké máslo. „Budu muset jít na nákup,“ uvědomuje si.

Čas v období střední školy rychle ubíhal a ani se nenadála, skládala maturitu. Z ní má ve vzpomínkách jen pár střípků. Píše písemku z češtiny, potí se nad úlohou z matematiky, maturitní komise sedí za stolem. Ani si nepamatuje na svoje maturitní otázky.

Kolektiv třídy se rozpadl jako mýdlová bublina. Ani si pak už moc nepsali, jen s Alenou se párkrát ještě potkaly. Jak ale bublina praskla, svět se jí najednou zjevil trochu jinak. Mikrosvět průmyslovky, který ji tak trochu chránil před okolním světem, zmizel a ona se cítila nějak zranitelnější.

Nastoupila do zaměstnání. Kolegové byli docela prima, ale nedalo se to vůbec srovnávat s kolektivem třídy na průmyslovce. Všichni měli nějaký svůj mikrosvět, který se prolínal s mikrosvětlem kanceláře, občas s ním trochu kolidoval, ale jel si po vlastní koleji,

které se ten pracovní mikrosvět dotýkal jen ve vnější sféře. Jak ale poznala, zaměstnání nebylo pro většinu kolegů tím hlavním mikrosvětlem, kde žili. Pro většinu z nich byla vlastním prostředím jejich rodina. I když v zaměstnání trávili spoustu času, byl v tomto mikrosvětě každý sám. Jednali sice mezi sebou o práci, která je spojovala, ale jen málo z nich mělo ke kolegům nějaký osobní vztah.

Uvědomila si, jak jiné to bylo ve škole. Tam byli všichni v jedné třídě více či méně kamarády, někdy kamarádili i se studenty z jiných tříd stejného ročníku, jen výjimečně i z jiných ročníků. I když věděla, že někteří kluci z její třídy se věnovali nějakému sportu, kde měli i jiná přátelství než ve škole. Někteří byli zamilovaní a jejich hlavním zájmem bylo žít s partnerem nebo partnerkou. Jí samotné, a většiny spolužáků, se to netýkalo, jejich hlavní mikrosvět byl školní kolektiv. Rodina byla většinou jen materiální základna. Měli sice většinou rádi rodiče nebo sourozence, ale vlastně s nimi nežili, neměli moc společných zájmů.

Najednou byla sama. Chvilku trvalo, než jí to došlo, ale trápilo jí to. Paradoxně se trochu víc přimknula k mámě, zjišťovala, jak ten problém řešila ona. Nenápadně vyzvídala i u kolegyň v práci, ale žádnou radu, o kterou by se mohla opřít, nenašla. Většinou se chytily nějaké party, která jim po vstupu do života vytvořila přechodný mikrosvět. V té partě někdy vyváděly ztřeštěnosti, za které se pak i styděly nebo byly trestány. Většinou je to ale

nenaplněovalo a hledaly východisko v separátním vztahu s mužem, nebo s ženou, pokud byly toho založení.

Nějakou dobu se snažila najít nějakou partu ve svém bydlišti, ale žádnou partu, do které by se mohla a chtěla začlenit, nenašla. Posléze se rozhodla, že bude hledat nějakého chlapa, s nímž by mohla mít trvalý vztah. Ale kde mohla takového najít?

Pomalou sežvýká dva krajíčky toustového chleba, na němž se rozpouští máslo, a zapíjí to zázvorovým čajem. Nechutná jí, ale jiný už vařit nebude. Pak se znovu ponoří do vzpomínek.

Už tenkrát se jí zdálo, že svět se nějak změnil od doby, kdy si hrála s medvídky. Dlouho to nedokázala pojmenovat. Lidé spolu normálně komunikovali, bavili se o úkolech, na nichž pracovali, i o svých koníčcích, kterým se věnovali v některých případech víc než svému zaměstnání. Když se v pracovním kolektivu trochu otrkala, přišlo jí divné, že kolegové, kteří žili již delší dobu v manželských párech, nemají žádné děti. Rozhodla se, že až najde někoho, na něhož by se mohla spolehnout, nebude na nic čekat a nějakého sviště si brzy pořídí.

Dříve ji ani nenapadlo, že jí nějaký chlap chybí. Když vypadla ze svého stereotypu, třeba na horách nebo na osadě, kam se přece jen v rámci náhodné známosti začlenila, tak se s nějakým chlapem spustila, ale nepřikládala tomu žádný význam. Sex s milým chlapem se jí sice líbil, ale ne, že by bez toho nemohla žít. Když to na ni přišlo, vyřešila si to sama.

Tehdy si přeskládala priority. Začala se rozhlížet, kterého chlapa by chtěla na trvalý vztah. Moc jich takových neznala. Většina chlapů přeletovala jako motýl z květu na květ a zdálo se jí, že takového k sobě připoutat by nebylo lehké. Přesto to začala zkoušet. Byla ale opatrná a při styku vždy použila kondom. Zdálo se jí ale, že chlapi to brali jako její libůstku, nebo snad ochranu před pohlavní nemocí. Nemohla pochopit, že si žádný z nich nedělal starost s tím, že by mohla otěhotnět a že by pak musel s ní zůstat, nebo jí následně platit alimenty.

Dlouho jí to vrtalo hlavou, až se rozhodla tomu přijít na kloub. Jednoho známého z osady si pozvala k sobě domů a po celkem divokém sexu se rozhodla ho pořádně nalít kvalitní skotskou whisky. Dlouho do noci popíjeli a pak se k sobě zase přitulili. Když mu ale chtěla navléci kondom, jen mávl rukou.

„Stejně je to na nic. Já syfla, AIDS ani kapavku nemám, tak proč taková zbytečnost...“

„A ty nemáš strach, že bych mohla otěhotnět? Nebo se mnou chceš zůstat?“

Pustil ji z objetí a na celé kolo se rozřehtal.

„Tak ty bys mohla otěhotnět? No to se povedlo! Ha, ha.“

Koukala na něj jako vyjevená. Tohle od něj opravdu nečekala.

„Tak já ti to teda řeknu. Jsem impotentní!“

Přestal se smát a opilecky se rozplakal.

„Měl jsem ženskou, měli jsme se rádi a chtěli se vzít. Nejdřív jsme si ale chtěli zadělat, aby to bylo sichr. Půl roku jsem jí skoro denně obtahoval, a nic. Tak jsme šli na testy a ukázalo se, že ona by mohla, ale já nemám střelivo. Ty malý mršky se někam schovaly. Nebylo tam nic.“

Byla tím trochu šokovaná, ale aby ho uklidnila, tak se k němu znovu přitiskla a s určitým úsilím ho znovu vzrušila. Přestal brečet a bušil do ní půl hodiny. Měla tři orgasmy, než se udělal. Pak se rozvalil na posteli a usnul.

Ráno byla sobota, a tak ho nechala spát. Vlezla do koupelny, a než se sprchovala, tak prstem setřela to, co do ní pustil. Prohlížela si to, co měla na prstě. Žlutý, lepkavý maz. Dalo se věřit tomu, že tam žádné spermie nikdy nebyly.

Když vylezla z koupelny, už tam nebyl. Asi se styděl a utekl dřív, než vylezla z koupelny. Asi udělal to nejlepší, co mohl. Netoužila se s ním setkat. On o ni už nestál a ona o něj také ne. I když mu nemohla nic vyčítat. Byla mu vděčná, že jí prozradil to, co ho nejvíc tížilo. Napadlo ji, zda podobný problém mají i jiní muži. Vysvětlovalo by to ten úsměšek, když trvala na kondomu. Že ona musela mít takovou smůlu. Ještě že s ní nikdo z nich nechtěl zůstat!

Tenkrát jí to dost vzalo. Napadlo ji, že právě ti impotenti se nebáli s ní jít, protože si byli jistí, že to nebude mít žádné následky. A potentní muži se k ní nehlásili. Trápila ji myšlenka: „Copak jsem takové strašidlo, že se mě všichni bojí?“

Potkala ho na horách. Nebyl zrovna její ideál, ale rozhodla se, že to s ním zkusí. Dokonce sám vytáhnul z kapsy kondom a pečlivě si ho nasadil. Sex s ním ji naplnil radostí, i když moc nevydržel a orgasmu se nedočkala. Pak se jí přiznal, že je jeho první a koukal na ni láskyplným pohledem.

Kondom si schovala. Spát ho u sebe nenechala a když odešel, zkoumala, co po něm zbylo. Zas jenom ta žlutavá lepkavá tekutina. Šokovalo ji to. Vždyť normální sperma by mělo být bílé, nebo aspoň smetanově nažloutlé. Tisíce spermat odrážejí světlo, a to přebije tu žlutavou barvu, kterou má výměšek předstojné žlázy! Ale tady nebylo nic, co by tu žlutavou barvu přebilo! Bylo jí z toho na zvracení.

Dalo jí dost práce, než se svého prvomilce zbavila. Sex s ním ji nelákal, spíš ji znechucoval.

Katka si znovu lehne a kouká do stropu. „Kdy se tady naposled malovalo? To tu byl ještě Vítek.“ Zdá se jí to strašně dávno. A taky to dávno je. Vlastně je tomu dnes právě pět let, co tu byl naposled.

„Významné výročí,“ napadá ji a do očí jí vhrknou slzy.

Když se vrátila z hor domů, začala se shánět po informacích, co způsobuje mužskou impotenci. Našla výsledky četných studií, ten problém zřejmě nebyl ničím novým.

Výsledky mnoha dávných studií nebyly průkazné. Většina příčin ve statistikách byla pod padesátiprocentní shodou. Jen jedna příčina jasně vynikala nad ostatní. Vykazovala stoprocentní shodu.

Problém byl, že pro nové studie se nedařilo najít testovací vzorek. Všichni zkoumaní muži byli totiž již před průzkumem většinou impotentní. Proto byla tato příčina označena za hypotetickou. Tou příčinou bylo totiž dlouhodobé působení vysokofrekvenčního elektromagnetického pole.

Už na začátku dvacátého století byly uváděny do provozu vysílače rádiových vln. Nejdřív pro poměrně slabé signály s morseovkou, pak stále silnější a silnější rádiové a televizní vysílání. Potence mužů ale neklesala nijak rapidně a přičítala se na vrub spíš negativnímu působení chemikálií v životním prostředí. Až do devadesátých let dvacátého století. Pak ale nastala éra mobilních telefonů a dálkových ovladačů prakticky na všechny spotřebiče v domácnosti. Dlouho se nic zvláštního nedělo, potence mužů sice klesala ve stále více případech, až v padesátých letech se zjistilo, že statistická hodnota se asymptoticky blíží k nule.

Problém nebyl ale jen v počtu mužů, kteří úplně ztratili možnost oplodnit ženu. I u těch, kteří tuto schopnost zdánlivě neztratili, se drasticky zmenšoval počet aktivních spermií.

Jak to, že tato alarmující fakta nebyla respektována a ani nebyla uvedena ve všeobecnou známost? Už dávno měly být všechny zdroje silného elektromagnetického záření vypnuty!

Příčiny byly dvě. Především to byla lhostejnost lidí, kteří se za žádnou cenu nechtěli vzdát svých mobilních telefonů, které byly největším zdrojem elektromagnetického záření. Jak komunikační

vysílače, tak mobilní telefony samotné trvale vysílaly silné signály, které byly zřejmě příčinou katastrofy.

„Bez dětí se obejdu, ale bez mobilu ne,“ byl názor většiny lidí, kteří se s požadavkem na vypnutí mobilních sítí setkali. Když v Oklahomě mobilní sítě vypnuli, rozpoutala se vřava, která smetla lokální vládu takovým fofrem, že ve státě nastalo bezvládí a musela zasahovat centrální vláda USA. Pochopitelně prvním opatřením bylo opětovné zapnutí mobilních sítí.

V obavách z podobného vývoje ostatní vlády vzdaly snahy o vypnutí mobilních sítí a raději držely problém pod pokličkou. Navíc výrobci mobilů stále nabízeli nové a výkonnější typy přístrojů, mnozí lidé už nosili dva nebo i tři přístroje, nehledě k tomu, kolik elektromagnetického záření vytvářely ostatní domácí spotřebiče a jejich ovladače.

Když zjistila, jak se věci mají, zkoumala potají, jak je tomu v jejím okolí. Zjistila, že o děti se již dlouho marně snaží většina těch, kteří mají stálé partnery, respektive partnerky. Jen v jednom případě se to povedlo, ale to bylo už před několika lety. Další děti už nepočali. Když opatrně zkoumala, proč ostatní nezkusili umělé oplodnění, když tolik stáli o dítě, zjistila, že i spermabanky jsou prázdné.

Čím dál se dostávala v průzkumu informací, tím více v ní rostla touha mít vlastní dítě. Cítila, jak ji ta touha stravuje, jak pro ni všechno ostatní ztrácí smysl a má už jen ten jediný cíl. Byla jako smyslů zbavená. Netoužila už po rodině, nebyla by ani schopna se

zamilovat. Snila jen o muži, který by ji oplodnil, i kdyby jí byl jinak odporný. Nepomohli jí ani v psychologické poradně. Podrobila se sama testu plodnosti, byla úplně v pořádku. Ale to jen dále vystupňovalo její posedlost.

Nakonec se rozhodla odjet do rovníkové Afriky. Snad tam bude kraj, kde ještě žijí primitivní lidé, co neumějí ani číst a psát. Tam přece musí najít muže, který je pořádně potentní.

Vydala se do krajů, kde většina lidí byla negramotná. Zjistila, že pro tyto lidi je už skoro zbytečné se učit číst, protože přece všechno se snadno vyřeší pomocí mobilního telefonu, který funguje v každé zapadlé vísce. Prodejci mobilů slavili úspěchy, mobilní telefony musely být v každé rodině, i kdyby děti umíraly hladem. Jinak to přece ani nešlo v šedesátých letech jedenadvacátého století.

Všechno se jí zhnusilo. Už ani nezkoušela styk s některým z místních mužů. Zjistila totiž, že v žádné vesnici už se v posledních třech letech nenarodilo žádné dítě.

Vrátila se domů, ale do práce přestala chodit, neposlouchala ani rádio. Oba mobily, které dříve nosila, už dávno rozšlapala, a když to nešlo, rozbila fungující trosky paličkou na maso. Jen jednou nebo dvakrát týdně vyrazila do nejbližšího obchodu s potravinami, aby si koupila něco k jídlu. Peněz na účtu ubývalo a nebyl daleko den, kdy nebude mít ani na nájem bytu a rozšíří řady bezdomovců.

Když její debetní karta odmítla platbu v obchodě, vydala se na dlouhou pouť po navigaci řeky. Byla jí zima. Usedla na lavičku a

schoulila se do kabátu.

Byla by asi umrzla, kdyby si jí nepovšiml muž, který proháněl své tělo v joggingové soupravě po navigaci. Věděl, že i bezdomovci se uchýlili do podzemí a připadalo mu, že lehký kabát, který má Katka na sobě, neumožňuje přečkat mrazivou noc v tomhle místě. Pokusil se ji probudit, což se mu jen stěží zdařilo. Odvlekl ji do auta, které tam čekalo, až ukončí svůj jogging. Asi ani nevěděl, proč se mu jí zželelo. Zavezl ji k sobě domů, uvařil teplý čaj a uložil do své postele.

Dva dny jí lomcovala vysoká horečka. Neuvědomovala si, kde je a co se s ní děje. Po dvou dnech se zděsila, když najednou zjistila, že je v neznámé místnosti, v neznámé posteli a v mužském pyžamu. Její zachránce byl v práci a ona byla v jeho bytě sama. Byla by ráda odešla, ale v pyžamu to nešlo a své šaty našla v pračce. Vyprané, ale mokré. Došla si na záchod a pak na kuchyňské lince našla lístek: „Jestli se vzbudíte, tak si něco vezměte v lednici, uvařte si čaj a vlezte zpátky do postele. Dořešíme to, až se vrátím z práce.“

Jednoznačná instrukce. Bylo ale jasné, že nic jiného ani dělat nemůže. Znovu ji roztrásla zimnice, a tak vypila čaj a zachumlala se znovu do přikrývky. Když se vzbudila, stál nad ní usměvavý muž, tak v kristových letech. Usedl na pelest postele a položil jí ruku na čelo.

„Tak horečka už snad pominula a můžeme řešit, co s vámi,“ řekl hlubokým hlasem.

Ani nevěděla proč odpověděla: „Nechám to na vás.“

Rozesmál se dobrosrdečným smíchem.

„Našel jsem ve vaší kapse klíče a občanku, tak jsem se tam byl podívat. Snad mi to odpustíte, ale byl jsem zvědav, proč jste se rozhodla umrznout na navigaci. Zdá se mi, že jedinou možnou příčinou je úplně prázdná lednice a urgence za nezaplacenou zálohu na elektřinu. Nechci vám do toho mluvit, ale tohle přece musí mít i jiné řešení.“

„Máte pravdu, ale tohle není ta hlavní příčina. Vyčerpaný účet byl jen startovním povel pro moje pomatené jednání.“

Zahleděl se na ni a pak povídá: „Třeba mi to řeknete někdy jindy, když budete chtít.“

Náhle k němu pocítila nával vděčnosti a přímo bezednou důvěru. Nevěděla proč.

„Ne, povím vám to hned, jestli jste ochoten mě vyslechnout.“ Řekla a vysypala to ze sebe jako smetí z odpadkového koše.

I když v kuchyni stydla večeře, na kterou měl jistě nárok, když přišel z práce, nepřerušoval ji. Když skončila, vzal ji za ruku a řekl jen: „Tak se pojdte najíst.“

Vlastně od něj nečekala žádná slova útěchy. Beze slova vstala a nechala se odvést do kuchyně. Vystydlou večeři dal do mikrovlnky, a než se ohřála, nalil jí do sklenice džus. Teprve teď si uvědomila, jaký má hlad. Vlastně už tři dny nejedla.

Ohřátá večeře jí chutnala. Když dojedla, tak se na něj podívala. „Tak, teď je to na vás,“ řekla tiše.

Najednou dostala strašnou chuť ho políbit. Bylo už zoufale dávno, co pocítila, že se chce s někým pomilovat. Ale ne jen tak s někým. Chtěla se pomilovat se svým zachráncem.

Nepochybovala, že kdyby ji tam nechal, umrzla by. Vděčnost ale nebyla ta hlavní příčina. Cítila, že se do něj zamilovala. Nikdy nevěřila v lásku na první pohled, ale teď ji prožívala.

Přistoupila k němu a vášnivě ho políbila. Úplně ho to vykolejilo, ale pak ji popadl do náručí a odnesl ji na postel. Rozevřela se mu a pevně ho k sobě přivinula.

Asi už dlouho neměl žádnou ženu, takže dlouho nevydržel. Ale i ona byla tak rozvášněná, že vyvrcholili současně. Pak leželi vedle sebe a dívali se jeden druhému do očí.

„Myslel jsem, že už nikdy nebudeš žádného mužského chtít. Po tom, co jsi mi vyprávěla...“

„Asi jsi ze mě sejmul kletbu. Myslím, že ta horečka byla jen následkem toho mocného kouzla. A já tě miluju.“

Usnula mu tehdy v náručí.

Teď Katka kouká na zašedlou barvu na stropě. Vstane a jde zase do kuchyně.

Sáhne po lístku papíru. Musí si nákup sepsat, v obchodě ji nikdy nenapadne všechno, co potřebuje. Máslo, mléko, sýry, jogurt, uzeninu, vejce, zeleninu, brambory, nějaké ovoce a koupí i kousek masa. Zítra si něco uvaří. Pak svlékne tepláky a jde do koupelny. Ve sprše má pocit, že ze sebe smývá spleť pavučin, kterou kolem ní

utkaly noční chmury. Splín, který na ní seděl, se ve sprše zdá být lehčí, a možná, že z ní na chvíli i spadne.

Tenkrát, když se vzbudili, šla se také vysprchovat. Nic si neprohlížela, nedoufala, že v jeho spermatu by našla nějaké živé spermie. Půjčil jí svůj jogging, ve kterém ji odvezl do jejího bytu. Tam si vzala to nejlepší, co našla ve skříni. Výběr nebyl zrovna velký, už dávno si nic nekoupila. Skoro jako dnes. Ale chtěla se mu líbit.

Když našel v ložnici manželskou postel, zeptal se jí, proč si ji pořídila, když nebyla vdaná. Odpověděla, že doufala, když ten byt zařizovala. Smutně se pousmál nad troskami, které zbyly z jejích nadějí. Pak ale začal přemýšlet prakticky.

„Půjdeme teď spolu nakoupit něco k jídlu,“ řekl. „Moje kreditka to určitě unese.“

Tehdy by ho nejraději zatáhla do postele, ale podřídila se mu. A ta kreditka se tehdy řádně prohnula. Neměla sílu mu oponovat, ale kromě běžných potravin nakoupil i několik lahví vína, různé pochoutky a cukrovinky, do dvou tašek se to ani nemohlo vejít.

„Tak, a teď mi budeš muset pomoci to sníst,“ řekla a myslela na to, že by u ní mohl zůstat, než to všechno snědí.

„Bohužel, musím také pracovat. Zítra máme důležitou poradou a musím se ještě připravit,“ pokrčil rameny a ona zesmutněla.

„Ale zítra večer určitě přijdu, musíme vymyslet, co uděláme s tvými financemi.“

Políbila ho, a byl pryč. Převlékla se do noční košile, vlezla do své postele a vzpomínala na něj. Uvědomila si, že ani nezná jeho jméno. Umínila si, že to hned příští den musí napravit.

A co ještě musela další den udělat? Věděla, že s ním se potká až večer. Musela něco udělat s těmi financemi. Copak to měla nechat všechno na něm? Rozhodla se do života vkročit sama. Byla ráda, že jí s tím chtěl pomoci, ale cítila, že s tím musí něco udělat sama. Dostala novou chuť do života.

Ráno vstala brzy a rozhodla se podívat se, jak to vypadá v jejím zaměstnání, které tak neuváženě opustila. Její vedoucí jí řekl, že ho zklamala, ale vzhledem k tomu, že teď mají hodně práce, zkusí ji znovu zapojit, když mu přísahá, že se ze své deprese už definitivně vzpamatovala. Na jejím místě v kanceláři už pracovala jiná žena, pozvali si na pomoc důchodkyni. Svůj počítač ještě našla tak, jak ho před třemi měsíci opustila. Byla ráda, že se dostala do známého prostředí, i když seděla v koutku jako Popelka.

Kolegové na ni hleděli zpočátku skrz prsty. Umínila si, že bude pilně pracovat, aby postupně obnovila důvěru, kterou kdysi tak neuváženě zradila. Raději se ale s nikým moc nebavila a hleděla si práce, kterou jí vedoucí přidělil.

Po skončení pracovní doby běžela ještě s potvrzením o obnoveném pracovním poměru do banky, aby požádala o překlenovací úvěr. Moc ochotni nebyli, ale pozvali ji na druhý den dopoledne. To ale odmítla. Nemůže přece v práci hned absentovat.

Pak se ale bankovní úřednice podívala do jejího účtu a divila se, co vlastně chce. Na účtu jí totiž přes debetní kartu přistálo deset tisíc, z čehož bez problémů uhradila všechny nevyřízené pohledávky.

Vracela se domů s těžkou hlavou. Tušila odkud se ty peníze vzaly, ale styděla se. Sice mu řekla, že ho miluje, ale nemohl to brát jako záminku k vylákání peněz? Umínila si tehdy, že dokud mu ty peníze nevrátí, nebude se s ním milovat, aby si nepřipadala jako prostitutka.

Tohle předsevzetí ale shořelo jak papír, když mu večer otevřela dveře. Jeho pohled jí prozradil, že ji má také rád, a proto její starosti jsou i jeho starostmi. Vyřešil je tím nejjednodušším možným způsobem. Nemohla se zlobit, že k tomu využil soukromé údaje, které si přečetl na její debetní kartě. I tak mu ale zůstane viset na krku, dokud nedostane první výplatu. A možná ještě chvíli po tom, než se dostane do rovnováhy. Ale začala se cítit jako jeho partnerka, už ne jako přítěž, kterou si pověsil na krk. Chtěla mu to vynahradit.

Řekla mu tehdy, že už si zařídila zaměstnání a že se snad za nějaký čas postaví na vlastní nohy. Pak si ale uvědomila, že to znělo skoro tak, jako kdyby ho chtěla potom opustit. Proto ho políbila a zeptala se ho, jak se jmenuje. Zasmál se, že ho ani nenapadlo, že se jí nepředstavil.

„Jmenuju se Vítek. Doufám, že tě to jméno nezklamalo, Katko.“

Dala mu krásnou dlouhou pusu.

„Vážím si toho, jak jsi mi pomohl. A vážila bych si i toho, kdybys tady zůstal se mnou.“

„Dobře, dnes večer zůstanu,“ odpověděl a mile se na ni usmál.

„Ale já jsem to myslela jinak. Chtěla bych, abys se sem nastěhoval.“

Pak s laškovným úsměvem dodala: „Víš, že tady mám tu manželskou postel.“

Katka kouká na lístek papíru a přemýšlí, co tam ještě chybí. Pak položí tužku a zkusí zanotovat písničku. Ale ne, vyvolává zas jenom tesknotu. Raději toho nechá. V prádelníku se ještě najde něco, co vypadá k světu. Při oblékání si umíní, že si po dlouhé době koupí také něco na sebe. Ještě pohled do zrcadla. Protáhne se s rukama za hlavou. Na pětatřicítku to ujde.

Stěhování proběhlo bez problémů. Za dva dny byly všechny jeho věci uloženy ve skříních jejich společného bytu. Do ložnice i obýváku přibylo po jedné skříní, ale prostoru bylo pořád dost. Ukázalo se, že Vítkův účet unesl všechny náklady, a ještě by tam zbylo i na nové auto, kdyby ho potřebovali.

Katce se podařilo obnovit v zaměstnání ztracenou důvěru. Když ta spěšná zakázka byla skončena, důchodkyně odešla zase do důchodu a Katka dostala svoje bývalé místo. Kolegyně byly zvědavé, proč Katka tak náhle opustila zaměstnání a vyzvídaly na ní, co všechno prožila. Rády si s ní povídaly a byly zvědavé na to, co všechno Katka zkusila, aby vyřešila ten problém s otěhotněním. Byly

smutné z toho, že se jí to nepodařilo. Rády by následovaly její cestu k otěhotnění, ale žádná nebyla.

Bláznivá láska k Vítkovi jí vydržela dva roky. Pak se jí zdálo, že už to není ono. Zprotivil se jí zase ten sekret z prostaty, který z něj vycházel místo krásného, bílého spermatu. Ten krásný cit, který v ní vzbudil, když se seznámili, časem přešel ve lhostejnost. Už se jí nechtělo milovat se s ním. Nebyl v tom ten náboj, který dělá sex sexem. Nebyl jí sice nevěrný, měl slušný plat, nepropadl hazardním hrám ani alkoholu nebo drogám. Snažil se být milý a vymýšlel i zpestření, která by jejich vztah měla oživovat. Přesto jí nakonec byl sex s ním protivný. Ta touha mít vlastní dítě v ní pořád zůstala. Jako by na ni tehdy spadla duchna, která ji dusila. A těch pět let na ní pořád leží. Pořád jí to leží v hlavě a ta myšlenka, to je ta duchna, které se nemůže zbavit. Ale ví, že se s tím nedalo nic dělat.

Nějaký čas to ještě spolu vydrželi, ale pak se dohodli, že už to nemá cenu a Vítek se odstěhoval.

Co si má vzít na sebe, když si chce také něco koupit? Pohled do šatníku není povzbuzující. Na vrchu je již dost odřený kostým, který nosí většinou do práce, seprané džíny, vytahaný svetřík... no, žádná sláva. Pak zaloví až vzadu. Na ramínku visí šaty, které skoro září novotou, i když je už dlouho neměla na sobě.

Drží šaty v ruce a vzpomínka se vrací. Divné, dnes už jí ani nepříjde tak škaredá. Vždyť to byly docela hezké časy. Jen ta myšlenka, že musí otěhotnět... Má zase na krajíčku pláč. Ta

myšlenka jí najednou připadá ohyzdná. Kazí jí celý život tím, že se pořád vrací.

Dívá se na šaty, pak zavrtí hlavou a rychle do nich vklouzne. Podiví se, že to jde docela lehce. Tenkrát do nich nemusela mít podprsenku, což by dnes už asi nešlo. Ale jinak ještě sedí. Tak dneska zkusí tu duchnu shodit.

Otře od prachu boty na podpatku a vklouzne do nich. Už odvykla, ale pořád ještě nezapomněla na nich chodit. Snad v nich ještě bude umět i řídit auto. Pěšky to na nákup asi nepůjde, když si chce koupit taky něco na sebe. Do nákupního centra je to pár kilometrů.

V autě si po létech pustí rádio. Zprávy jí nezajímají. Sahá do paměti rádia a najde si písničky z minulého století. Jindy by jí optimismus, který z nich vyzařuje, lezl na nervy, ale dnes ne. Sama sobě se diví. Co se to s ní děje? Jak to, že ji ty dávné vzpomínky nedusí?

Zaparkuje a rozhoduje se, že nejdříve půjde nakoupit něco na sebe. Přes hodinu stráví v obchodě s prádlem. Vzhledem ke svému věku by si měla koupit něco usedlejšího. Nakonec ale odchází s něčím, co by jeden označil za odvážný výběr. No co, pod šaty to moc vidět nebude a ona si bude představovat, jak by se chlapi tvářili, kdyby šaty odložila.

Zasměje se nahlas, až se lidé kolem ní otáčeli. Smích už asi dlouho neslyšeli. Kdyby se někdo takhle zasmál na ulici včera, asi

by jí to pobouřilo. Cítí, že se v ní něco zlomilo a je z toho zmatená. Je to jen na chvíličku, nebo se jí otevírá nová etapa života?

„Tak, a jde se na ty šaty,“ rozhodne se, když balík s prádlem hodí do auta. Celý zbytek dne prolézá jeden butik za druhým. K večeru se zastaví, teprve když jí terminál sdělí, že přečerpala limit debetní karty.

„Ještěže mám i tu kreditku. Jinak bych zítra neměla co jíst.“ Vytáhne lísteček s rozpisem nákupu a zapadne do supermarketu. K tomu, co si zapsala, doplní ještě lahev vína a pražené mandle. Teprve když prochází mezi regály s horami jídla, uvědomí si, že celý den nic nejedla. Proto pobyt v nákupním centru ukončí v samoobslužné restauraci.

Doma naskládá do rohu v obývacíku balíčky s prádlem a oděvy, potraviny i víno vloží do lednice. Pak znovu vstoupí do sprchy, umyje si vlasy, a nakonec se lehce poznamená parfémem. V koupacím plášti začne rozbalovat balíčky se spodním prádlem. Stáhne rolety, rozsvítí všechna světla a pustí si Dvořákovu Novosvětskou symfonii. Pak si obléká nové kalhotky, košilky a podprsenku a předvádí se před zrcadlem. Když si oblékne novou noční košilku s krajkami, už to nevydrží. Lehne si na lůžko a hladí se rukama po těle, až skončí masturbací. Překvapí ji, jak hluboký orgasmus prožila. Chvíli leží na lůžku a není schopna pohybu. Pak se zachumlá do přikrývky, obejmě polštář a usne.

Ve slavnostně vyzdobeném pokoji tiše zvoní rolničky. Vánoční stromek září svíčkami. Pod stromkem je spousta krásně zabalených dárků. Maminka ji hladí po vlasech a tatínek se na ně dívá hlubokým chápajícím pohledem. Kouzlo okamžiku je tak živé, že cítí i vůni purpury, která doutná na misce nad svíčkou, kolem níž se točí andílci s rolničkami uvázaní na tenoučkých nitkách.

Andělíčci zprůsvitní a pomalu se ztrácejí. Jen rolničky ještě zvoní. Jejich hlas se poznenáhlu mění v klepání dešťových kapek na okenní parapet. Ještě napůl ve snu natahuje ruku po maminčiných dlouhých vlasech, ale ty se už rozplynuly v šeravém úsvitu uplakaného rána. Je na své posteli sama. Probudil se v ní strach ze samoty. Ne z toho, že tu s ní nikdo není. Je to něco úplně jiného. Cítí kolem sebe prázdnotu vakua, naprosté absence vztahů. Je to samota planety, která ztratila svoji hvězdu, i své družky, které kolem hvězdy obíhaly.

Ne, tohle už nechce. Musí přece najít svoji hvězdu. Svoji jistotu. Ta hvězda tady přece je, jen přestala zářit. Ale její přitažlivost na ni pořád působí. Jen se proměnila v temnou sílu, která ji děsí. Ale jak tu hvězdu přimět k tomu, aby zase zazářila?

„Musím hledat. Ta hvězda třeba čeká jen na paprsek energie, která ji znovu zažehne. A tu energii musím najít v sobě.“

Vyskočí z postele a rozhlédne se po ložnici. Pestrobarevné hadříky, s nimiž se večer tak vyblbnula, se válí tu i tam tak, jak na

každý přestala myslet ve chvíli, kdy vybalila ten další. Něžně je teď sbírá, a přitom si vybavuje, jak jí který slušel. Skládá je do zásuvky. Napadá ji, jak se asi budou cítit ve společnosti obnošeného prádla, které leží pod nimi. Chtěla by těm obnošeným kalhotkám a košilkám říct, že je nevyhodí, že je má pořád ráda. Ale neumí jejich řeč, tak je jen něžně pohladí. Snad to pochopí.

Svlékne i novou noční košili a uváže si jen zástěru, aby připravila něco k nedělní snídani.

Po snídani se mazlí s oděvy, které si včera koupila a něžně je zavěšuje do šatníku. Ještě se tam vejdou. Co vyřadí ze starých kusů, to si rozmyslí jindy. Také se s nimi bude těžko loučit.

Pohlédne na postel a zamračí se. Už dlouho si ani nenačechrala polštář. Teď cítí, že to není správné. V náhlém hnutí myslí postel převlékne a pečlivě urovná polštář i deku. Pak vloží prádlo do pračky a zapne ji. Prší, a tak bude asi muset zapnout i sušení.

„A jde se ven. Nebudeš tady zase celý den zasychat jako nezalitá kytka.“

Oblékne si nové prádlo, nové džíny, novou košili a novou větrovku, obuje si nové boty. Deštník si nekoupila, ten starý ale určitě postačí. Seběhne po schodech a vykročí mezi louže na hrbolatém chodníku.

Mezi domy je plácek zarostlý trávou, který kdysi býval dětským hřištěm. Je tomu už třicet let, co si na něm hrávala. Pak ji to ale přestalo bavit, když už tam žádné děti nechodily. Ta vzpomínka je

náhle živá. Nedbajíc na to, že si namočí nové boty a džíny, vykročí k trosce houpačky. Z dřevěných latí už zůstaly jen shnilé kousky dřeva. Z rezavého kování už dávno vypadaly vruty a jen rám houpačky, nahnutý ke straně, se ještě vzpíná k obloze.

Do očí jí stouply slzy. Pak ale dostala vztek. Proč tady ten krám ještě straší? Bouchla do prohnilé stojiny a zbytky dřeva se sesypaly na zem. Kupodivu ji to uklidnilo. Co tam, to tam. Tady však energii nenasbírá.

Vrátila se na asfaltový chodník a obrátila se k domovu. V mokrých botách a džínách nemá cenu courat. Umínla si ale, že ve skříni najde svůj starý jogging a tenisky a o víkendech bude zase běhat. Nebo by mohla zajet na svou starou chatu a něco tam zase začít dělat. Bůh ví, jak to tam teď vypadá. Pořád sice platí daně a další poplatky, ale nebyla tam ani jednou. Třeba by tu energii našla právě tam. Kdysi tam s Vítkem rádi jezdili. Dokud neodešel...

K obědu si opekla přírodní řízky, uvařila dva brambory a ugrilovala zeleninu. Dojedla a padla na ni zase samota.

„A je to tady zas. Nesmím se tomu poddávat. Musím začít hledat tu svoji hvězdu. Ale jak?“

Vzpomněla si na rodiče. Táta vždycky říkával: „Když chceš něco opravdu vyřešit, musíš začít od kořenů. Když štěstí nekvete, nespraviš to tím, že ho budeš zalévat slzami. Prohlédni si půdu, na které ta rostlinka roste. A když zjistíš, že ta půda není pro tvoje štěstí

vhodná, máš dvě cesty. Buď přesaď rostlinku do jiné půdy, nebo zasad' jinou rostlinku.“

„Nejdřív tu rostlinku musím poznat,“ uvědomila si. „Už dlouho jsem se na ni ani nepodívala. Je ještě aspoň trochu živá?“

Chvíli přemítala, pak zvedla hlavu. „Ale jo, vždyť večer jsem se cítila docela šťastná. Ale opravdové a trvalé štěstí musí přece vycházet z reálného životního cíle. A ten dosud nemám. Určitě není v nakupování pěkných hadříků. Nezbyvá než začít od kořenů. To znamená uchopit to, co mi vadilo, nebo spíš pojmenovat to, co mi scházelo.“

Zřícené zbytky houpačky její problém pojmenovaly naplno. Na světě chyběl dětský smích. A postupem času už tu nebyli ani mladí lidé. Vlastně právě ona patřila k nejmladším lidem, kteří v blízkém okolí žili. A problém nespočívá v tom, že by se nikdo nesnažil přivést nové děti na svět. Ono to prostě nejde.

Zdá se, že většině lidí to moc nevadí. Možná se jen tak tváří a vskrytu prožívají podobné splíny, jako ona. Kdo ví. Ale množství lidí, kteří mají mindráky, není z jejího hlediska podstatné. Prostě to tak je a vadí jí to.

„Takže zasadit jinou rostlinku – to je najít si životní cíl – by znamenalo zapomenout na to, že děti se nerodí, a zvolit si jiný cíl – třeba pečovat o staré lidi ve starobincích.“

To by sice bylo chvályhodné, ale výsledkem by pro ni byla nula. Původní cíl prostě nelze nahradit, leda že by lidé předali štafetu

civilizace jinému živočišnému druhu, který ten problém nemá. Třeba šimpanzům. Ha-ha.

Ten nápad jí připadl hodně praštěný. Představuje si, jak si šimpanzice kupuje spodní prádlo, jako si ho kupovala ona. Muselo by ladit s jejím červeným zadkem. Ta představa ji rozesměje.

Pak ji napadne, že by se to v krátkém čase, který lidem zbývá, ani nedalo realizovat. Takže vážně. Za jakých okolností může ta stávající rostlinka přežít?

Předně by musela zmizet příčina toho, že vadne. Příčina toho, že lidé mohou souložit až do úpadu, ale žádné děti z toho nevzniknou. Mužský ejakulát neobsahuje žádné živé spermie. O tom se může každý přesvědčit pouhým pohledem na to, co muži produkují. Tmavě žlutá lepivá tekutina vůbec nepřipomíná bílý ejakulát, který má obsahovat tisíce zdravých spermií.

A tohle byla i příčina toho, proč se jí znechutil Vítek. On za to nemohl, ale když se jim pořád nedařilo, aby otěhotněla, prohlédla si Vítkovo sperma. Normálně to sice nedělala, ale udělala ho ústy a pak si prohlédla to, co jí zůstalo na jazyku. Bylo to ošklivé. A od té doby se jí ošklivil i Vítek.

Rychle ubývajících spermií v ejakulátu si už dříve všímali všichni. Na celém světě se scházela lékařská koncilie, která hledala, co tenhle rychle postupující jev působí, vyšetřovaly se možné příčiny. Děsivé bylo, že to postihlo bez rozdílu všechny muže na celém světě. Děti, které se rodily, byly už jen „děti ze zkumavky“ – použilo

se sperma ze spermabank. „Vlastně já jsem byla také dítě ze zkumavky,“ vzpomněla si, „proto jsem se asi tak málo podobala svému otci. Když jsem dospěla, tak se mi k tomu sám přiznal.“ Nedlouho po ní už se žádné děti nerodily, spermabanky byly vyčerpány.

Za nejpravděpodobnější příčinu úplné ztráty plodnosti všech mužů označili výzkumníci elektromagnetické vlny, kterými byl prostoupen celý svět masovým rozšířením vysílačů, mobilních telefonů, dálkových ovladačů a dalších bezdrátových spojovacích zařízení. Postupně se jejich podezření měnilo v jistotu. Jak ale tuto příčinu odstranit? Lidé s těmito prostředky natolik srostli, že návrh na jejich odstranění vyvolal masové bouře, které hrozily přerůst ve svržení vlád a všeobecnou anarchii. Hodně lidí by se rádo zřeklo schopnosti mít děti, kdyby jim jejich mobily a další bezdrátové vymoženosti zůstaly. A než se vládnoucí autority rozhoupaly k radikálnímu řešení, už to nemělo cenu, ztráta mužské plodnosti byla zpečetěna. A nebylo vůbec známo, zda tento proces není nezvratný.

Dneska se jí zdá, že byla úplně pitomá. I když měl Vítek stejný problém jako ostatní muži, to hezké, co se jí na něm líbilo, pořád zůstávalo. Takže když nechtěla žít úplně sama, když nepočítá ženské, byl a je přece Vítek ta nejlepší volba. Mimo to cítí, že ta láska na první pohled v ní ještě tiká. Zasutá nepěknými pocity, zakřiknutá jejím sobectvím, ale přetrvává v ní. A teď cítí, že zase

klíčí. Že se prodírá zatvrdlou krustou, pod kterou okorala její duše. Jako semínko obilí, jež se promrzlou půdou dere na světlo boží.

„Byla jenom moje chyba, že jsem nepřekonala ten malicherný pocit ošklivosti, když jsem spatřila nechutnou barvu ejakulátu. Vítek za to nemohl a ve všem ostatním byl pořád můj pozorný a milující manžel. Strašně jsem mu ublížila a vlastně jsem ublížila i sobě. Měla jsem se přes to přenést a měli jsme hledat východisko spolu. Měli jsme se tím více semknout. Vlastně jsem tu naši společnou rostlinku zahubila.“

Hluboce se jí dotklo, když si to uvědomila. Málem zase upadla do stavu mentálního otupění. Ale vzpamatovala se. Možná objevila nový cíl. A to mohla být ta správná živná půda pro její naději. Třeba ještě není vše ztraceno. Musí věřit, že se podaří, aby se v té hnusné žluté břečce znovu objevily ty bílé tečky. Nejdříve musí uspořádat svůj mikrosvět.

Když ale uvažovala o mužském spermatu, došlo jí, že nemá na mysli jakékoli sperma, ale především Vítkovo sperma. Žádné jiné přece nechce. Takže první a reálný cíl je najít Vítka. Vždyť ho pořád ještě miluje!

Když prozřela, pocítila to jako ránu do hlavy. Jak je možné, že jí to celých pět let nedocházelo?!

Zavalil ji splín. „Jak bych ho mohla najít po tolika letech? Kdo ví, jestli ještě žije a hlavně kde?“ Snažila se zahnat obavy.

„Samozřejmě, že ještě žije. Proč by nežil. Musím ho jen najít.“ A poslední myšlenka jí vlila novou krev do žil.

--- III ---

Pondělní ráno bylo příjemně prosluněné. Po včerejším dešti ani památky. Budík ji probudil z hlubokého spánku, řeklo by se spánku spravedlivých. Včera se konečně vyhrabala z náruče splínu. Našla cestu.

Rychle se omyla, vypila šálek čaje a sežvýkala gumový rohlík se sýrem. Před šatníkem se na chvíli zarazila. Má si vzít nové šaty, nebo ten ošoupaný kostým? Pak rázně sundala z ramínka karmínové šaty a oblékla se do nich. Obula si boty s kramflíčkem a vyrazila do městské hromadné dopravy.

V kanceláři zkoumala kolegy novým pohledem. Kdo z nich rezignoval a kdo má ještě chuť do života? Nějací by se našli. Zdá se, že se tu sešla docela správná parta. Jenom ona to dosud neviděla a do té party se nezačlenila. Odtazitě se obklopovala záclonou netečnosti a nevšímavosti. Zkusila se na své kolegy usmát a s úsměvem odpovídat na narážky kvůli novým šatům. Zdálo se, že z ní byli úplně pať. Každý zaregistroval změnu, která se s ní udála. Při obědě se živě bavili a zjistila, že i práce jí jde nějak lépe od ruky.

Kolegyně už asi většinou byly po přechodu, jich se tedy otázka impotence mužů tolik netýkala. Podle pohledů, které si vyměňovaly s kolegy, to ale neznamenal, že by rezignovaly na sex. Zdálo se jí

naopak, že se morálka za tu dobu, kdy tu nebyla, spíše uvolnila. Všimnula si, jak její kolegyně nenápadně šťouchla do jednoho mužského loktem a pak na něj mrkla a odešla na toaletu. Pán po chvíli odešel za ní. Vrátili se za hodnou chvíli se spokojeným výrazem, udělali si kafe a pokračovali v práci. Ostatní to zaregistrovali, ale jen se pousmáli. Ostatně se našly i další kolegyně, které se během týdne chovaly podobně. Ona to ale takhle dělat nebude.

Umínla si, že se musí podívat na chatu. Jestli chce zaplašit chmury, je potřeba dát do pořádku i tuhle část svého okolí. Asi tam místo zahrádky najde prales, ale fyzická práce jí určitě pomůže uspořádat myšlenky. Ve všední dny není dost času, ale o víkendu tam určitě pojede.

V pátek večer prohlédne skříň s pracovními oděvy a připraví si montérky a pracovní boty. Najde klíče od chaty zahrabané v zásuvce v předsíni a připraví si nůžky na křoviny. Ráno nastartuje auto, natankuje benzín a vyrazí směr chata.

Když se k chatě blížila, zpomalila a měla podivný pocit, že vjíždí do neprobádaných krajín. Hodně stromů za těch pět let vyrostlo, některé tu ale už nebyly. Prašná cesta je teď pokrytá asfaltem, ploty také vypadají jinak. Jako by vjížděla cestou do pravěku. Kdy na ni vyskočí nějaká pravěká obluda?

Nic naplat, auto za chvíli dospěje ke známé brance.

„Divné, branka ani není moc zarostlá,“ pomyslela si a zasunula klíč do zámku. Hladce se otočil a branka ani nezavrzala, když ji otvírala. Jako ve snách kráčela po udržované cestě ke vstupním dveřím chaty.

„Kdo to tady takhle udržuje?“ pomyslela si a klíčí v ní podivná naděje, že tohle je řešení onoho prvního problému, který ji tížil. Dveře chaty se náhle otevrou a v nich stojí povědomý muž s mohutným plnovousem. Změnil se za těch pět let, ale bezpečně ho poznává.

Rozpačitě se usmívá. „Promiň, Katko, měl jsem klíče a když tady nikdo nebyl, tak jsem se sem vždycky na léto nastěhoval. Já se hned sbalím.“

Vyběhne po schůdcích a vrhne se mu kolem krku. Nedbajíc na mohutný plnovous zasypává ho polibky. Neříká nic. Vezme ho za ruku a zatáhne ho dovnitř chaty. Všimne si sice hned, že pečlivá hospodyňka by tu měla co vylepšovat, ale vůbec jí to nevadí. Smýkne s ním na rozválený gauč a strhne ze sebe oblečení. Pak mu sundá kalhoty a sedne si na něj obkročmo.

„A puť to prosím do mě. Mě už to nevadí. Je to přece tvoje.“

Trvá mu hodnou chvíli, než stráví šok, který mu způsobila tou náhlou změnou v chování a pohledu na věc, která jí před tím tak vadila. Pět let utiskovaná láska kupodivu vzplála i v něm, a tak se oba ponoří do víru tak dlouho potlačované vášně.

Slunce už překročilo nadhlavník, když se uklidní a stěsnají se vedle sebe na úzkém gauči. Dříve spávali na postelích v podkroví, ale tam to je strašně daleko. A bůh ví, jak to tam teď vypadá.

„Vzala jsem s sebou něco k jídlu, ale myslím, že dvoudenní dávka by mohla být tak akorát na oběd pro oba. Je to ale studená kuchyně, nepočítala jsem, že by tady šlo něco vařit.“

„Divil jsem se, že tady nevypnuli elektriku. Pořád jde. Tak alespoň uvařím čaj v konvici. Jinak bych musel topit.“ Pak se na ni zadívá a zeptá se: „Že ty jsi pořád všechno platila? Nebylo ti divné, že se tady nějaká elektrika spotřebovává?“

„Nevím. Šlo to inkasem z účtu a žádné větší částky jsem si nevšimla. Ale jsem ráda, že jsi se tady o to pořád staral. Zdá se mi teď, že těch pět let života jsem konečně přeskočila a že můžeme pokračovat tam, kde jsme byli před pěti lety.“ Pak se zarazí. „Jestli ti to nebude vadit.“

Neříká nic, jen ji dlouze políbí. „Asi budu muset shodit vousy?“

„Nevadí mi. Udělej to, jak chceš.“ Pak se k němu zase přivine a pokračují tam, kde před obědem přestali.

Na večeri jdou do místní hospody. Kromě guláše s chlebem nic teplého nemají, ale chutná báječně. Oba ho zapijí pivem a vrátí se do chaty.

„Jak to vypadá nahoře?“ zeptá se, když se zouvají.

„Občas jsem tam spal, ale dost tam rádí pavouci.“

„Tak to by chtělo čarodějníci na koštěti, ne?“ popadne smeták, vyleze po schůdcích do podkroví a za chvíli už je manželské letiště připraveno k použití.

Vítek zatím sedí u stolu a podepírá si hlavu. Pořád tomu nemůže uvěřit. Dosud se mu jen o ní občas zdálo, ale teď tady zase je. Znenadání má pocit, že těch minulých pět let nebylo, že to byl jen dlouhý a zamlžený sen. A když ho Katka přivolá, je už zase připravený na dlouhou a náročnou noc.

--- IV ---

Sluneční paprsek prolétl oknem na stěnu nad lůžkem. Vzpomněla si, že to dělával až po poledni a uvědomila si, že se asi nic nezměnilo. Pohlédla Vítkovi do tváře. Jako by to vycítil, otevřel oči. Dlouho si hleděli do očí. Pak se k němu přitulila a řekla: „Konečně zase žiju.“

Když vstali, cítila se ulepená, ale napomenula se. Tohle přece chtěla. Otřela se mokrou žínkou a oblékla se. Doma se oba vysprchují.

Zarazila se. Vůbec ji nenapadlo, že by měl Vítek jít jinam než do jejich bytu. Kde vůbec bydlel, když nebyl na chatě? Neodvážila se ho na to zeptat. Jen se otázala: „Pojedeš se mnou?“

„Jestli chceš, tak jo, já sem jezdím vlakem.“

Lehce upravila postel, umyla pár kousků nádobí, které použili včera, a popadla tašku s montérkami. Ani Vítek neměl žádné velké

zavazadlo, a tak zamknuli chatu i vrátka, nastoupili do auta a vydali se na cestu.

Cítila, že je řada na ní, aby Vítka pozvala k sobě, vlastně stále do jejich společného bytu.

„Zůstaneš už u mě?“ položila jasnou otázku. Nač okolkovat.

„Ano,“ řekl a nic už nedodal. Byla by ho v tu chvíli zlíbala, ale musela se soustředit na řízení. Proto ho jen pohladila po ruce.

Na chodbě mu podala klíče. Porozuměl. Vybral ten správný a odemknul. Otevřela botník a vylovila jeho trepky. „Nikdo jiný je nenosil. Pyžamo máš taky na místě. Ostatní si musíš přinést, tehdy jsi to odnesl.“

Nahlédla do ledničky. „Naštěstí jsem minulý týden udělala velký nákup, a ještě dost zbylo,“ podotkla. „Maso sice už není, ale dáme si smažák, co říkáš? Brambory tu jsou a ani tatarku jsem zatím nespotřebovala.“

Jak se točila kolem plotny, Vítek ji sledoval, jako by se jí nemohl nabažit. Těch pět let na ní nebylo téměř vidět. Postavu měla pořád moc pěknou. Jen pár vrásek v obličeji přibylo, ale nějaké nové se skrývaly i pod jeho vousem. Vůně smaženého sýra mu k jejich společnému domovu dobře pasovala.

„Jestli budeš chtít, tak si vezmi auto, až sem budeš stěhovat svoje věci. Klíče nechávám v předsíni, protože do práce jezdím tramvají.“

„Díky, ale já zítra jedu na služební cestu služebním autem a vracím se až pozítří. Tak to pak naložím do služebáku, těch pár kilometrů se nepozná.“

„Takže tu zítra nebudeš spát?“ zeptala se trochu zklamaně.

Usmál se. Najednou jí bude scházet i jedinou noc. Pět let jí nescházel. Je zvláštní, jak je čas relativní.

„Doufám, že mi tě nikdo neukradne.“

„Nezapomeň si vzít klíče, kdybys přijel dřív, než budu doma.“

Po večeři se oba vysprchovali. Katce bylo líto, že mají tak malý sprchový box, ale oba se tam při nejlepší vůli nevešli. Povlékla Víťovu deku a polštář a podala mu jeho pyžamo, které si tady tehdy zapomněl, protože bylo v prádle. Ulehli a oba chvíli zírali do stropu.

„Víš kolik obrazů jsem viděla v těch pěti letech na tomhle stropě? A většinou nic moc veselého. Co jsi vídal na stropě ty?“

„Vlastně nic. Moje představy zpravidla běží za zavřenýma očima.“

Po chvíli se nesměle optala: „Vítku, nevadilo by ti, kdybych tě teď vysála ústy?“

„Ale to ti přece bylo odporné. Chceš to zase opakovat?“

„Ne, já už jsem se zbavila toho odporu. Asi mě to nebude moc vzrušovat, ale já bych se ráda podívala, jestli se tam přece jen něco neobjevilo.“

„Jestli to myslíš takhle, tak si posluž. Ale jestli zase začneš blbnout jako tehdy, tak si mě nepřej.“

Trvalo dlouho, než se Vítek vzrušil, a ještě déle trvalo, než ejakuloval. Pak odběhla do koupelny a vyplázla na sebe jazyk. Nic. Zase jen ta kalně žlutá břecha. Vypláchla si ústa a zalezla zpátky do postele.

„Nic, vůbec nic. Myslela jsem, že by se něco mohlo objevit, když víc býváš na chatě, ale zřejmě ani to nepomáhá.

„Já už ten prokletý mobil vůbec nenosím. Jenže výzkumníci tvrdí, že stačí, aby ho nosili lidi kolem mě, třeba v zaměstnání. prý i signál vysílaček, které s mobily komunikují. Tak to je vlastně jedno. Nevím, co s tím.“

„Tak pojedeme třeba na severní pól. Tuleni a lední medvědi snad mobily nenosí.“

„Ale co ta zima, to bychom asi dlouho nevydrželi,“ usmál se. „A nikdo asi ještě nezkusil, jak dlouho by trvalo, než bych byl zase potentní. Jestli by to vůbec nastalo.“

„A co kdybychom tady vyrobili Faradayovu klec. Takovou, která by k tobě nepustila žádné elektromagnetické vlny. Já bych chodila do práce, nosila ti jídlo a starala bych se o tebe.“

„Možná, že bych to nějakou chvíli vydržel, ale dovedeš si představit, jak by se nám takový život po čase zprotivil?“

„A co kdybys tu klec nosil na sobě?“ zeptala se, ale pak vyprskla smíchy.

„Jo, a postavila bys mě do zoologické zahrady vedle tygra, ne?“

„Tam ne, tam bychom se nemohli milovat. To je dovoleno na veřejnosti jen zvířatům.“

Oba se těm nápadům bláznivě smějí. Záhy zjistí, že už Víťa zase nabyl mužné síly a přitulí se k sobě. Už to není taková divočina jako na chatě. Milují se něžně a pak si v náručí usnou.

Budík nemá slitování. Čeká je oba práce. Když vstávají, ptá se Katka Víti kam jede.

„Abys mi cestou neusnul.“

„Neboj, něco vydržím. Jedu jenom do Plzně, tam budu za hodinu, jestli se rychle vymotám z Prahy. Směrem z města nebývá po ránu velká frekvence. Budu tam ale muset přespat, protože konference je s večerním programem a nehodilo by se, abych utekl. Musím udržovat obchodní vztahy.“

„A jiné, než obchodní vztahy tam nemáš?“ projel jí záchvěv žárlivosti.

Dlouze ji políbil a ponechal to bez komentáře. Na takovouto otázku je každá odpověď špatná. Uvědomila si to a stiskla mu ruku.

„Promiň, jsem pitomá. Věřím ti.“

V práci se nemůže soustředit. Ta pitomá myšlenka na Faradayovu klec jí pořád sedí v hlavě. Náhodou zavadí o reklamu na ponožky.

„Tkanina se stříbrným vláknem zabraňuje tvorbě plísni.“

„Kdo nevěří, ať tam běží,“ je její první myšlenka. Pak se ale zarazí. Jak tam to stříbrné vlákno vlastně funguje? Kdyby to byla souvislá stříbrná nit, tak by mohla být spletena do sítě. A to by znamenalo...

Vrtá jí to hlavou a mimo jiné ji napadne, že taková kombinéza, která by byla upletená z takové nitě, by mohla tvořit vodivou vrstvu na těle.

Spěchá z práce domů, zapne počítač a brouzdá po internetu tak dlouho, až objeví to, co hledala. K jejímu překvapení to ale není textilní průmysl, kdo takovou nit vyrábí. Kouká na vlákno, které se používá jako vinutí k miniaturním transformátorům a cívkám do elektronických přístrojů. Je opředené syntetickou tkaninou. Jaká to je tkanina? Je drsná, nebo jemná? Dala by se splést a dala by se nosit? Kde by se takový drátek dal koupit a co by stál?

Na tu poslední otázku je těžké nalézt odpověď. Zmínku o tomhle vodiči totiž nenašla v reklamě, ale je to odborný článek z radiotechniky. Kdopak ví, kde ho ten člověk sehnal?

U článku je jen paraфа, žádný použitelný kontakt. Existuje ještě prodejna pro radioamatéry? Nic takového nenašla. Našla jen fabriku, kde takové transformátorky vyrábějí. Zítra zkusí tu informaci v oné fabrice vypátrat.

Obchodník, na kterého směřuje jediný kontakt, který na tu fabriku našla, je nerudný, když se dozví, že se nejedná o kšeft, ale o nějakou informaci, ze které nic nekouká. Nicméně jí dá kontakt na oddělení MTZ, které zajišťuje nákupy všech materiálů potřebných ve výrobě. Tam ale nepracují s technickými specifikacemi, ale jen s označením položek, které jim zadává přípravář výroby. Vysvětlit mu, o co se jí jedná není jednoduché, a hrozí nebezpečí, že jí praští

telefonem. Nemají na takové pitomosti čas. Nicméně naštěstí, právě když mu docházela trpělivost, našel ten drátek jako materiál potřebný pro jeden transformátorek a sdělil jí označení jeho materiálové položky.

Takže zpět na MTZ, kde už referentka také dává najevo, že ji otravuje, ale nakonec jí sdělí název té fabriky, odkud drátek naposledy brali. Žádný telefon ale nemá, jen poštovní adresu.

Katka si povšimla, že se na ní už šéfová nevraživě dívá. Všimla si, že v pracovní době vyřizuje soukromé záležitosti. Když ale mimo pracovní dobu v těch továrnách nikoho nesežene, tak co má dělat. Omluví se šéfové a začne zase pilně pracovat na úkolech, za které ji platí. Pokračovat bude příště.

Na cestě ze zaměstnání si uvědomí, že by se měla zase vrátit do role manželky. Něco by měla Vítkovi uvařit. Moc času ale už na to nemá. V práci se zdržela, aby dodělala to, co zameškala, a večere by neměla být moc pozdě. Tak dnes udělá jen omeletu se špenátem. Mléko, vejce, mouku a zmrazený špenát doma snad najde.

V předsíni stojí kufr a cestovní taška. Volá na Víťu, ale ten tam není. Na stole je jen lístek „Jedu odevzdat auto“. Takže na přípravu večere má ještě trochu času. Špenát dá trochu rozmrazit do mikrovlnky a pak ho hodí na cibulku. Zamíchá těsto na omeletu, pak zapraží jíšku a vyrobí čtyři velké placky. Docela jí to jde od ruky, za půl hodiny je vše připraveno, jen omelety se ještě dopékají.

Bouchly dveře a Víťa je tady. Je překvapen, že se za chvíli podává večeře. Asi to oceňuje, má jistě hlad. Prostě manželství zase funguje. U večeře vypráví, jak proběhla služební cesta. Katka poslouchá a když dojedli, posadí se mu na klín a užívá si jeho objetí. Pak ale oba vstanou a jdou vybalovat kufr a tašku.

Katka se musí trochu uskromnit, obsadila některé Víťovy poličky, když tu tak dlouho nebyl. Když je vše srovnáno, otevře v obývací láhev vína a pustí potichu nahrávku cimbálové muziky. Kdysi takhle občas sedávali.

Oba upíjí víno a chvíli poslouchají hudbu. Pak se Katka svěří se svým nápadem.

„Je to zajímavá myšlenka. Já ten opředený tenký drátek znám. Možná, že by z něj bylo možné něco uplést, ale ne na pletacím stroji, to opředení by se cuchalo. Je tu ale několik zádrhelů.“

„Předně – ta Faradayova klec by měla být účinně uzemněná a já bych s sebou musel pořád tahat nějaký uzemňovací drát, nebo se dotýkat něčeho, co by bylo účinně zemněno. Nevím, jak by se dala vyrobit nějaká přenosná náhrada takového uzemnění.“

„Za druhé – jaké by taková pletenina měla vlastnosti? Byla by tuhá nebo poddajná, měkká nebo tvrdá, drsná nebo hladká? Dala by se vůbec celý den nosit? Mohl by v tom člověk sedět nebo jenom stát? Jak by se čistila? Mohla by se sundat na noc?“

„Za třetí – jak velký povrch těla by ta pletenina musela pokrýt? Působí ty elektromagnetické vlny přímo na gonády, nebo se ten vliv

přenáší krví? Jak silné působení vln je ještě přípustné? Úplné odstínění je asi jen fikce, ale stačily by jen šortky, nebo by to musela být celá kombinéza?“

„A za čtvrté – kdo by to upletl? Pustila by ses do toho sama? Asi ten drátek nebude mít stejné vlastnosti jako pletací příze nebo vlna.“

„Ale neříkám, že by ten nápad byl hloupý. Jen těžko proveditelný. Ale na druhou stranu je to zatím jediný návrh, který by za jistých podmínek mohl pomoci. Tak bych se ty jednotlivé zádrhele pokusil s tebou rozplétat.“

„Začneme odzadu. Já bych se do toho pustila. V mládí jsem upletla několik svetrů a snad bych si s jehlicemi ještě poradila. Potřebovala bych si to ale vyzkoušet. Nebude to asi úplně stejné jako pletení vlněného svetrů. Ten opředený drátek zřejmě nebude snadné sehnat.“

„Napadlo mě, že ta drátková pletenina není jediné řešení vodivé plochy, kterou potřebuji. Co takhle pokovená latexová fólie? Viděl jsem něco takového v televizi, na módní přehlídce se modelky promenádovaly v kalhotách a minisukních z tohoto materiálu. Jestli to pokovení bude dobře vodivé, tak by to bylo lepší.“

„Bylo by to určitě jednodušší a praktičtější než ty drátky. Já se zítra poptám v práci, ženské by mohly vědět, kde by se takový pokovený latex dal koupit.“

Nazítří se Katka v práci vyptává, ale nikdo jí neporadí. Takže zase obdoba známého příběhu o studánce a kohoutkovi. Cesta vede

k módnímu salonu, který oděvy s pokoveným latexem předváděl. Je to ale dovoz ze zámoří a u nás se neprodává. Víťa zajel až na Moravu a vyžebbral pár odstřížků na zkoušky s tím, že když budou zkoušky úspěšné, nechá si u nich něco ušít.

Ale úspěch se nedostavil. Vodivost tenoučké vrstvy kovu je mizerná a navíc – fólie má být vždy navrchu. Když zkoušeli, jak by to vypadalo, kdyby z ní bylo vytvořeno něco jako spodní prádlo, ukázalo se, že vrstvička kovu se brzo stírá a zůstávají jen ostrůvky bez vodivého spojení.

Zkouška alobalu také nedopadla dobře. Fólie se ve spodním prádle muchlá, praská ve švech a pak se trhá.

Co teď?

Katka přemýšlí. „A co takhle drátěná síť do oken proti mouchám? Sice bude na okrajích škrábat, ale s tím se už nějak popasujeme!“

Nazítří se Katka zastaví v prodejně domácích potřeb.

„Ještě tady pár metrů mám, ale lidé většinou chtějí tu plastovou síťku. Určitě chcete ty drátky?“

Katka horlivě přikyvuje a koupí celý zbytek drátěné sítě, asi pět a půl metru. Prodavač kroutí hlavou, ale zboží ochotně zabalí. Náš zákazník, náš pán.

Večer zjistili, že kontakt mezi drátky není zajištěný v každém křížení, protože drátky jsou natřené barvou. To se ale zlepší, když Katka síťku přejíždí chvíli válečkem na nudle. Pak jsou v kontaktu skoro všechna křížení.

Katka vezme dvoje trenky stejného střihu, udělá stejný střih z drátěné sítky, vloží sítku mezi trenky a pak je sešije tak, aby se sítky v trenkách nepohybovaly. Okraje sítky lehce zahne, aby neškrábaly.

Víťka si trenky oblékne. Jsou tuhé, na několika místech škrábou, ale dalo by se v nich celý den vydržet. Pak dodává:

„S uzemněním si nemusíme dělat velké starosti. Vlnová délka signálu mobilů je podstatně kratší než rozměry spodního prádla. Když se tam vejde celá vlna toho záření, účinky se na síti vyruší. Takže problém by mohl být se starým signálem televize. Energie těchto vysílačů je však slabá.“

Katce se nelíbí, že drátěná síť v trenkách je přece jen nepoddajná. „Zkusím ještě měděnou síť k hubení slimáků. Snad toho tvého slimejše nezahubí.“

Oba se smějí a jsou rádi, že našli nějaké řešení. Jestli ale bude účinné, to se neví. Také mají obavu z toho, že poškození varlat může být nenávratné, nebo zotavení schopnosti tvořit živé spermie může trvat mnoho let. Katka ale roli měděného pletiva objednává. Je to pás dlouhý 12 metrů, ale široký jen 12 a půl centimetru, takže bude nutno pásky spojovat po délce, není jasné, jak. Vítek vyzkouší krajní vlákna pletiva sletovat cínem.

Katka zkusí místo trenýrek vyrobit prádlo ve tvaru zápasnického trikotu tak, aby mohla síť chránit tělo před zářením od prsou až do

půli stehem. U prádla ve tvaru trenýrek by záření mohlo pronikat shora i zdola.

Několik dní trvá, než si Vítek zvykne na měděným pletivem pošíťý dres, který společně s Katkou vyrobili. Letování pruhů pletiva bylo piplavou prací, na které Vítek strávil dva víkendy. Ze všech nápadů nakonec vyšel vítězně standardní zápasnický dres pošíťý z vnější strany měděným jemným pletivem. Aby síťka dobře splynula s dresem, musí ji Katka přišít stehy, které nejsou od sebe vzdáleny víc jak tři centimetry. Trápí se s tím po večerech celý měsíc, ale povedlo se.

Nejvíc se natrápili s pletivem v rozkroku, které ale nakonec vyřeší pletivem propojujícím nohavice až ve vzdálenosti asi 10 centimetrů od Víťova šourku. Musí také být odklápěcí. Přece Vítek nevydrží celý den nečůrat, možná bude mít i velkou potřebu.

Přes síť pošíťý dres navléká Vítek splývavou bundokošili a na míru ušité kalhoty s hlubokým rozkrokem, které připomínají dres skokanů na lyžích. I když se v tomto ustrojení necítí Vítek nejlíp, za několik dní si zvykne a vydrží to v něm celý den. Uvědomují si ale, že ten dres bude také nutno prát nebo jinak čistit. Proto se vzápětí dávají do výroby druhého dresu.

Oba jsou si dobře vědomi, že s těmito opatřeními bude muset Víťa žít možná několik let. Aby alespoň doma měl trochu pohodlí a mohl drátěný dres sundat, rozhodli se pokrýt stěny, strop i podlahu místností parotěsnou fólií s hliníkovou vrstvou, která se prodává

v rolích 1,5krát padesát metrů. Na podlaze musí fólii zakrýt ještě deskami plovoucí podlahy, aby se fólie nepotrhala.

První polepí předsín a zjistí, že úroveň elektromagnetického pole v místnosti je padesát krát nižší než v okolí. Doufají, že to už regeneraci gonád nebude vadit. Jestli to nestačí, pak asi není pomoci.

Polepení místností jim zabere další dva měsíce, ale zdá se, že úroveň elektromagnetického záření v místnostech už je tak slabá, že to regeneraci tvorby spermií nemůže ovlivnit. Jen jestli už nejsou příslušné části těla definitivně zničeny.

Takže po půlročních přípravách mohou pokus konečně spustit.

--- V ---

Za několik týdnů sklouzl nový režim do normálu. Ráno před odchodem do práce Víta oblékne místo normálního spodního prádla dres s měděnou sítkou a přes něj navlékne kalhoty a bundokošili. Není to moc pohodlné oblečení, ale už si zvykl. Snaží se dobu, kdy je v něm navlečen, zkrátit, a proto z práce jede rovnou domů, kde si dres svlékne a oblékne se do pohodlného domácího oblečení.

Dohodli se, že při sexu budou používat kondom. Jednak nebudou zbytečně upatlaní, jednak budou sledovat, jestli se ejakulát nějak nemění.

I když se v práci snaží působit normálním dojmem, přece v některých situacích je na něm vidět, že něco není jako dříve.

Kolegové i vedoucí si toho po čase všimnuli, a tak musel Víťa s barvou ven. Obával se, že se mu kolegové budou smát, ale po počátečním veselí všem dojde, o jak vážnou věc běží. Tak se všichni snaží mu jeho těžkou roli usnadnit. Vedoucí mu dokonce vyřídil povolení k práci z domova ve dnech, kdy nemají žádnou schůzku s klienty nebo dodavateli. Pokud není nutná jeho účast, jezdí na služební cesty kolegové.

Všechny nákupy a pochůzky nutné pro chod domácnosti obstarává Katka. Povinné zdravotní prohlídce v zaměstnání se ale Víťa vyhnout nemůže. Lékař se podiví jeho zvláštnímu ustrojení, ale když mu Vítek vysvětlí, jaký to má účel, podiví se o to víc, že v tom Víťa s Katkou jedou sami.

„Je to důležitý pokus, ale děláte to partizánským způsobem. Když už jste se do toho pustili, mělo by být zajištěno co nejširší využití výsledků. Bez systematické odborné supervize zůstanou výsledky na úrovni ‚jedna paní povídala‘.“

„Když my nechceme, aby nám někdo zasahoval do našeho soukromí,“ hlesl Vítek. „Je to psychicky náročné a nechtěli bychom, aby ten pokus byl populární. Hlavně žádní novináři nebo nějaké veřejné přednášky.“

Lékař se zamyslí a pak povídá: „Jestli byste vydržel, abych vás v nutné míře sledoval jen já a můj přítel sexuolog, tak snad by vás to moc nerušilo a přitom bychom mohli zajistit, aby výsledky byly průkazné. Znamenalo by to, abyste v rozumných časových

intervalech poskytl sexuologovi vzorky ejakulátu a dovolil mu vyšetření gonád ultrazvukem a vyšetření moči. Z pochopitelných důvodů bychom do toho netahali rentgen. Já bych při tom sledoval vaši fyziologii, ale jen fonendoskopem, sledováním hmotnosti a rozměrů těla a také podle krve. S odběrem snad nemáte problém. Dal bych vám také nějaká dietní doporučení.“

„Tak v tomhle rozsahu bych to byl schopen podstoupit. Katky by se to snad netýkalo, vyšetření plodnosti už absolvovala před lety. Asi by ho měla opakovat, jestli se objeví nějaké spermie, ale bez udání souvislosti s naším pokusem.“

„Tak já se dohodnu se svým přítelem sexuologem, abychom vyšetření provedli vždy najednou, asi v jeho ordinaci, protože ejakulát se musí vyšetřit začerstva. Dám vám vědět. Slibuji vám zachovat mlčenlivost a nic nezveřejňovat, pokud nedojdeme k uspokojivým výsledkům.“

Vyšetření proběhlo obvyklým způsobem, ale sexuolog měl několik otázek „na tělo“. Zajímal se, zda nemám nějaké problémy v zaměstnání nebo ve vztahu s Katkou. S uspokojením vyslechl moje líčení vztahů na pracovišti i vztahu s Katkou, který byl po opětovném navázání na předchozí soužití pohodový. Pak se otázel, jak častý máme sex a jak ho prožíváme.

„Z hlediska možnosti obnovení funkce tvorby spermií by bylo optimální, kdybyste měli sex co nejčastěji, aby příslušné orgány měly příležitost zafungovat a odumřelé spermie byly, pokud možno

co nejdříve, odplaveny. Možná, že se ve varlatech usadily nějaké bakterie, které by mohly působit něco jako tlení, a v tom prostředí by se určitě novým spermiím, jestli se nějaké narodí, nelíbilo.“

„Co myslíte tím co nejčastěji?“

„No, tak minimálně jednou denně, jestli to půjde, i vícekrát.“

„No. Trochu se mi podlomila kolena. V prvním údobí po obnovení našeho vztahu bychom tomuto zadání určitě vyhověli, ale postupem času už sex nebyl samozřejmou součástí denního programu.

Nebude to na nás moc? Nechtěl bych se dostat do stavu, kdy sex bude jen těžkou dřinou, bez těch krásných pocitů, které jsme dosud zažívali. Také v mém věku čtyřiceti let už mohu mít problém s erekcí, když nebude ta správná motivace.“

Katka se toho také polekala. „Budeme si to muset nějak zpestřovat. Ale stejně, nevím, nevím.“

„Když nebudeme mít chuť, tak budu třeba jen masturbovat. To pak jde rychleji, sexuolog mi poskytl nějaké praktické rady.“

Katka se zasmála, ale byly v tom smíchu cítit obavy.

Po několika týdnech se začaly ukazovat negativní stránky izolace v domácím prostředí. Víťa byl do té doby zvyklý chodit mezi lidi. Občas zašel do kina nebo divadla, na fotbalový nebo tenisový zápas, něco nakoupit a o víkendech trochu sportovat. To všechno se teď z jeho života vytratilo. V pletivem opředeném dresu jen těžko mohl běhat nebo jinak sportovat. V divadle nebo v kině nevydržel sedět a nákupy zařizovala Katka. Začal být podrážděný a ztrácel i

sexuální apetit. I když se v zasíťovaném dresu necítil moc dobře, vyrážel s Katkou alespoň na procházky do parků.

Ač to málokdy dříve dělali, začali zvát na návštěvy kamarády a známé, s nimiž mohli trávit čas v odstíněném bytě, kde Vítek mohl být jen v normálním oblečení. I to se ale brzy omrzelo, protože si vlastně neměli o čem vyprávět, když nechtěli mluvit o pokusu. Návštěvy se tu nich nudily a příště už známí nepřišli. A tak byli čím dál osamělejší. Stále častěji nahrazovali sex masturbací. Katka často pomáhala, ale bylo to frustrující.

Jednoho dne, byla sobota, pozvala Katka dvě kamarádky, které Vítek nikdy před tím neviděl. Na rozdíl od většiny návštěv se docela rozpovídaly. Vyprávěly o svých výletech do přírody, kde co viděly a co zažily. Jak ale příhody rozvíjely, stále více se vyprávění stáčelo k zážitkům s muži. Když otevírali pátou lahev vína, popisovaly už barvitě své sexuální zážitky a jak se lišily pocity, které měly při sexu s různými muži. Vítek z toho byl dost vyjevený, ale když se přidala i Katka se svými zážitky z mládí, připojil jsem se nakonec i on. Posléze, když už byli všichni v alkoholovém opojení, sedla si jedna z kamarádek k němu a zprvu nesměle, ale pak důrazněji ho začala objímat. Druhá si sedla ke Katce a začala se s ní také mazlit. Víťa už měl erekci, což neušlo kamarádce, která ho objímala a při tom ho pomalu svlékala. Katka s druhou kamarádkou někam zmizely a on s tou jeho skončili sexem. V nezvyklé situaci vydrželi dlouho a oba měli dokonce dva orgasmy.

Připozdívalo se a kamarádky se najednou sebraly a už tu nebyly. Místo kamarádky ho teď líbala a objímala Katka. Skončili v ložnici a měli spolu další krásný sex, tentokrát bez kondomu. Dosud nikdy se nestalo, aby Vítek za jeden večer zažil čtyři orgasmy. Katka dvakrát vrcholila s ním. Po posledním vyvrcholení zůstali ležet na zádech a okamžitě usnuli.

Ráno se probouzel s mírnou kocovinou, ale víno, které Katka koupila, bylo kvalitní, a tak se mu spíš jen trochu točila hlava. Katka právě přicházela ze záchodu, kde ji rychle vystřídal. Pak oba leželi a koukali na sebe. Vítek se styděl a nevěděl, jak začít. Katka ho ale předešla.

„Tak jak se ti líbil včerejší večer?“ oslovila ho s úsměvem.

Sklopil oči. „Budeš mi to moct někdy odpustit?“ zeptal se dobře si vědom toho, že je Katka při sexu zhlédla.

„A byla dobrá, lepší než já?“

„Já si na to ani moc nevzpomínám. Byl jsem v alkoholovém opojení. Ale zřejmě jsi lepší ty, když jsi po dvou číslech s ní ze mě vymačkala ještě další dvě.“ uklouzlo mu, ale hned by si dal pohlavek. Jak může tohle říct Katce, kterou v noci podvedl? Zavřel oči a mlčel.

Z hlubokého pocitu provinění ho probudil vášnivý polibek a po něm mnoho dalších. Otevřel jsem oči a uviděl rozzářený obličej Katky, která ležela na něm a svými dlouhými vlasy ho lechtala na tváři. Ucítil prudkou erekci přímo Katce mezi stehny. A Katka se na

něj nasunula krásným klouzavým pohybem celého těla. V tu chvíli pocítil ohromnou radost ze sexu, jakou neměl od té doby, co začal experiment. A tentokrát oba vydrželi dlouho. A při dlouhých pohybech pocítili tu nádhernou lásku, která v nich poslední dobou živořila v hlubokém útlumu. A najednou tu zase byla v plné své kráse.

Když současně vyvrcholili a probrali se pak z krásného opojení odvážil se Katky zeptat: „Ty se na mě nezlobíš?“

Odpovědí byla spousta polibků, kterými Katka zasypala jeho tělo, až skončila na povadlém nástroji lásky.

„Pojď se nasnídat“ řekla, když se trochu uklidnila.

Vstali. Vítek v pyžamu, Katka v noční košili spěchali do kuchyně. Ještě se tu povalovaly zbytky po včerejším pohoštění. Uvařili si čaj a zakousli se do sladkého pečiva.

Po jídle Katka skládá nádobí do myčky a on sbírá povalující se papíry, špunty a další odpad po včerejším řádění. Mezi jiným mu padly do ruky i potrhané dámské kalhotky, dosud ještě vlhké.

„No nazdar,“ zamumlal a honem je hodil do koše, aby je Katka neviděla. Nestihl to. Katka vše uviděla a zvonivě se rozesmála.

„Ty divochu. Ještě že jsi takhle nepotřhal tu kamarádku.“

Opět se styděl, ale Katce to očividně nezkazilo náladu. „Tak už se nestyděj, vždyť já jsem to takhle chtěla.“

Spadla mu čelist a zůstal na Katku koukat s otevřenou pusou.

„Už jsem nemohla nějak žít v tom stálém stresu. Tak jsem si objednala dvě profesionálky. Domluvili jsme se, jak na tebe, a musím říct, že to zvládly perfektně. A i já jsem si to užila jako snad nikdy dřív. A nedělej si z toho hlavu, musíme si přece ten sex nějak zpestřit. A mě už otravovalo koukat se na to, jak onanuješ. Uznej, že tak, jako dnes, si svoje pohlavní orgány ještě neprocvičil. Jsem zvědavá, jestli po tomhle nevyprodukuješ konečně nějaké spermie.“

„Tak ty jsi to na mě nastrojila!“ zvolal a dělal, jako když Katku chce uškrtit. To škrcení se ale rychle změní ve vášnivý polibek. Bere Katku do náručí a hodí ji na manželskou postel v ložnici. Pak se na ni vrhá a bere si ji drsným způsobem. Katce to viditelně nevadí, je na to připravená. Dlouho do ní buší a ona se tomu oddává jako hadrová panenka. Při tom několikrát vyvrcholí, až skoro ztrácí vědomí. Konečně vrcholí i Vítek a padne vedle ní na postel.

Spí až do večera. Pak spolu vlezou do koupelny a vzájemně se omývají nedbajíce na to, že koupelna je celá pod vodou. Naštěstí je v podlaze kanálek.

Obléknou se a hledají v kuchyni, co zbylo k snědku. Pomalu žvýkají a teprve při tom opět nabývají rovnováhu ztracenou v rozbouřených citech.

„Nevím, jak to zítra vydržím v práci,“ říká a polyká sousto. „Jestli rychle nepotlačím vzpomínky na dnešek, tak budu mít velké problémy s erekcí.“

„Tak dáme po ránu ještě rychlovku, aby se ti trochu ulevilo. Ale nevím, jak budu zítra sedět v práci na židli. A do kalhotek si dám pod zadek kus molitanu, aby pode mnou nebyla loužička.“

--- VI ---

Nastal čas periodické prohlídky. Pro mne to už byla rutina, absolvoval jsem ji už šestkrát. Uvolním se z práce – stejně mám dnes home office – a zamířím do sexuologické ordinace. Oba lékaři už na mě čekají. Praktický lékař konstatuje, že jsem zase trochu přibral a doporučí mi, abych si pořídil domů nějaké posilovací náčiní. Odebere mi krev k dalšímu ověření, zda jsem pořád zdrav.

Sexuolog mi odebere ejakulát, který pak zkoumá pod mikroskopem. Náhle se prudce vztyčí a zadívá se na mě.

„Jsou tam!“ skoro vykřikne.

V první chvíli nechápu, ale za chvíli mi to dojde. Vyskočím ze židle a hrnu se k mikroskopu.

„Můžu se taky podívat?“ a zadívám se do okuláru mikroskopu. Ve žlutavé tekutině vidím několik bílých teček s malými ocásky, jak se čile pohybují.

Polilo mě horko. Od mikroskopu mě odstrčí praktický lékař, který se chce také podívat. Pak hledíme střídavě jeden na druhého a naprázdno polykáme.

„Ono se to povedlo!“ vypraví ze sebe sexuolog.

„Dovolíte?“ ptám se sexuologa a třesoucí rukou zvedám sluchátko retro telefonu, který má na stole. Rychle vytáčím dobře známé číslo.

„Ahoj, co se děje?“ ptá se Katka.

„Jsou tam,“ vyrážím ze sebe staženým hrdlem.

„Cože?“ nerozumí o čem mluvím.

„Spermie,“ dodávám chraptivě.

Chvíli je na druhém konci ticho, je slyšet, že se Katka nadechuje. Pak se ozve neartikulovaný výkřik, že jsem málem ohluchnul. Když dozněl, je slyšet, jak Katka rychle oddechuje a polkne.

„Miluji tě,“ vykřikne a pak se rozbere. Představuji si, jak to asi vypadá u ní v kanceláři.

„Dovolím se a hned za tebou přijedu,“ povídá, když potlačí nával pláče.

„Nikam nejezdi, lékaři teď nemají čas na oslavu. Oslavíme to doma. Vydrž!“ odpovídám a zavěšuji sluchátko.

„Moc jsem tomu nevěřil“ vrtí hlavou sexuolog. „Ještě to musíme ověřit na opakovaných odběrech po dalších dvou týdnech. Ale je to nadějně.“

„A co sex?“ ptám se opatrně sexuologa.

„Pokračujte jako dosud, ty orgány musí vyvíjet činnost, aby zase nezlenivěly. Ale pozor, teď musíte používat kondom. I když je tam zatím spermií málo, mohla by se už některá uchytit. A já bych to nedoporučoval. Po takové době se musí ta tvorba spermií

normalizovat, ty první mohou být ještě málo vyvinuté a nechtěl bych, abyste se dočkali nějakého mrzáčka.““

„Vydržíme. Kondomů máme doma dost. Používali jsme je, aby Katka nebyla zbytečně upatlaná.“

Sexuolog vytáhne skrytou flašku koňaku a připijeme si na zdar experimentu. Pak ale láhev a skleničky rychle uklidí, domluvíme si termín další návštěvy pro ověření přítomnosti spermat v ejakulátu, a i s praktickým lékařem odcházíme. V čekárně už netrpělivě přechází další pacient.

Rozloučili jsme se na chodníku a já spěchám domů. Napadne mě ale, že k oslavě patří květiny a sekt, tak oboje kupuji cestou na autobus. Ještě přidávám nějakou zeleninu a dobré víno.

Doma s úlevou odkládám zasíťovaný dres, dávám sekt do mrazáku a pouštím se do přípravy slavnostní večeře. Vytahuji z mrazáku roštěnec a když Katka přijde domů, voní už na grilu velké bifteky.

Sotva se otevřou dveře, Katka se mi vrhne kolem krku a znova se rozbřečí. Cítím, že by se chtěla milovat a povídat, ale já jí vrazím do ruky kytku růží a otevírám sekt.

„Ještě to není tutovka, ale je to prý nadějně. Tak na úspěch!“ Připíjím a cinkneme skleničkami se sektem. Pak hned servíruji biftek s hranolky a oblohou. Oba si pochutnáváme a já vyprávím, jak to proběhlo u sexuologa.

Katka se na mě upřeně podívá a pak povídá: „Stejně si myslím, že to spustila ta noc se dvěma kamarádkami. Nejde asi jen o samotný sex, ale možná jsou důležité i hormony, které se té noci tvořily přímo potokem. Ať tomu je tak či tak, zdá se, že tvoje trápení se neminulo s výsledkem. Gratuluji ti k tomu.“

„Myslím, že i ty máš na tom velkou zásluhu. Nejen svojí trpělivostí a snášením mých občasných špatných nálad, ale i tím, že jsi tu noc zázraků připravila a obětovala jsi kus své hrdosti, když jsi se musela dívat, jak se miluji s jinou.“

„A víš, že mi to ani nepřišlo? Naopak, i já jsem se nabudila a o to víc jsem si pak užila sex s tebou. A odhalila jsem v tobě obrovské skryté rezervy! Bylo to fantastické. Teď už bych to asi hodnotila jinak, ale té kouzelné noci mi přišlo, že je to přesně to, co oba potřebujeme.“

To už Katka říká, když po jídle dopíjíme sekt. Beru ji do náručí a spěchám do ložnice. Nasazuji si kondom a užíváme si dlouhé milování. Ve stavu pomalého pohybu jsme setrvali snad hodinu, a pak jsme oba současně vyvrcholili. Krásně se nám usínalo.

--- VII ---

Od toho dne jsme se každý den milovali. Jednou vášnivě jindy zase klidně a v kouzelném klidu, ale vždy s pocitem hluboké lásky, která v nás krásně rezonovala. Další vyšetření potvrdila, že spermat v ejakulátu přibývá a že jsou patřičně živá. Po měsíci jsme proto

přestali používat kondom a čekali, jestli se spermata uchytí. A příští menstruaci Katka už nedostane. Zato má velkou chuť na kyselé okurky.

Lékařům jsme zakázali pouštět informace o Katčině těhotenství, takže poprask propukne až ve chvíli, kdy kolegyně v práci zjistí, že Katce roste břicho. Sesypou se na ni jako vosy na zralou hrušku. Musí přiznat, že je těhotná a že otěhotněla normální cestou přirozeného sexu.

Od té doby se kolegyně začaly ke Katce chovat jinak. Pokukovaly po ní a často měla pocit, že by jí některá ráda něco řekla, ale neodvažuje se. Až to jednou prasklo.

Toho dne šly jako obvykle na oběd do blízké samoobslužné restaurace. Cestou zpátky se Andrea zastaví v baru a když se vrátí na pracoviště, je z ní cítit rum. Chvíli ještě sedí u svého stolu, ale pak se zvedne a stoupne si před Katku. Dá si ruce v bok a na celé kolo zakřičí: „Já chci taky dítě!“

Všichni strnou a koukají vyjeveně na Andreu, která se v tu chvíli složí na zem a usedavě se rozpláče. Žena, které už táhne na padesátku, štká schoulená do uzlíčku jako malé děcko. Ví se o ní, že byla dvakrát vdaná, ale po několika letech se rozvedla. A Katka se v myšlenkách vrátí do doby, kdy sedávala v kuchyni a hleděla do matného světla digestoře. V tu chvíli je jí Andrey strašně líto. Přistoupí k ní a jemně ji hladí po vlasech. Chápe, jak jí je, ale neví, jak by jí mohla pomoci. Andrea se po chvíli utiší a vstane.

„Promiň, já vím, že mi nemůžeš pomoci, ale ve mně to nějak vzkypělo a muselo to ven. Víím, že to nepřišlo samo a že jsi pro to musela hodně udělat, ale pro mě už je asi pozdě. I kdybych si našla chlapa, se kterým bych prodělala takové martýrium jako ty, už bych to asi nestihla.“ A znovu se rozpláče. Ne už v křeči jako před chvílí, slzy jí tiše stékají po tvářích a přelévají se po vráskách, které už se Andree začaly prohlubovat. Katka ji tiše odvede na její místo a posadí na židli. Pak se vrátí na své místo a hluboce se zamyslí.

Vítek je teď vlastně, alespoň ve známém okolí, naprostý unikát. Jen on má spermie, které dokážou ženu oplodnit. I kdyby teď další páry využily jejich zkušeností, další potentní muži by se mohli objevit tak po dvou letech. Ale asi se to všem nepovede. Takže ženy Andreina věku už mají jen malou naději, že by mohly otěhotnět.

„Dokázala bych se o Vítku podělit s jinou ženou? A s kolika ženami?“ rezonuje jí v hlavě zákeřná otázka.

„A co Vítek? Dokázal by se milovat s jinou ženou tak jako o kouzelné noci? Já bych se na to už asi nedokázala dívat.“

Pak se ale té myšlenky zděsí. „Blbost. Ty zástupy žen, které by to taky chtěly si ani nedokážu představit. Všem by to Vítek stejně nemohl udělat a které vybrat a které odmítnout? Takhle to nepůjde. Jedině to zkusit přes spermabanku, tam by snad z tisíců spermat obsažených v jednom ejakulátu dokázali uspokojit více ženských.“

Když se její myšlenky zatoulaly až sem, napadne ji zvláštní směšná myšlenka: „Pak by ale všechny ty děti byly vlastně Vítkovy.

To by byl průšvih, kdyby na všechny musel platit alimenty!“

Když přišla domů, Vítek už tam byl. Vypráví mu o té příhodě s Andreou a pak se zeptá, jestli by poskytl sperma do spermabanky.

„Asi ano, nevidím v tom problém. Ale počkal bych, až se nám narodí zdravé dítě. Byla by to pro nás tragédie, kdyby mu něco důležitého chybělo, ale dovedeš si představit ten průšvih, kdyby se pak stovkám žen narodily defektní děti? Ty jsi už v šestém měsíci, tak to snad ještě tři měsíce počká.“

Vítek měl pravdu, ale tím, že to řekl, posílil její obavu o to, zda bude dítě normální a zdravé. Od toho dne ji děsily představy, co všechno by se mohlo stát. Vítek pozdě pochopil, co jí to vlastně řekl a snažil se ji upokojit. Ale bylo to těžké.

Ted' sedí v kuchyni, opírá si hlavu o ruku opřenou o stůl, míchá stydnoucí kávu a kouká do matného světla digestoře. Vítek odjel na služební cestu a ona je večer doma sama. Hlavou se jí honí chmurné myšlenky.

„Asi budu po dlouhé době jediná rodička. Mají ještě v té nemocnici nějakého porodníka a vůbec – celý porodní tým? Umí to vůbec ještě? Vždyť ty mladé sestřičky ani nikdy neviděly, jak se dítě rodí.“

Náhle si vzpomene na ten okamžik, kdy usnula v téže pozici a rozlila kafe. „Tak dost. To už by stačilo. Fňukám tady a nemám vůbec proč. Problémy budu řešit, až jestli nastanou. Nač malovat čerta na zeď.“

Náhle se rozhodne. Vstane, oddělá kryt z digestoře a vyndá tu žárovku pokrytou letitým nánosem výparů. Jsou tam vlastně dvě. Ani si to neuvědomovala.

„Hmm... takové doma nemáme.“

Popadne žárovku, hodí na sebe kabát, vklouzne do bot a vyrazí do elektro marketu. Za hodinu je zpátky a do digestoře vkládá obě nové žárovky. Vyčistí ještě síť digestoře a jakmile ji dá na její místo, zapne světlo digestoře. Kuchyní se rozlije jasná záře a na sporáku vidí každý flíček. Tak ještě umýt nádobí i sporák. Utřené nádobí uklízí do polic a kuchyně je jako nová. A chmury se už zase krčí v koutku duše, kde je zamyká na sto západů.

Vladimír Vachek

Matné světlo

